

MERKEZ KOMİTESİ PLENUMUNDA BİLEN YOLDAŞ'IN OKUDUĞU
POLİTİK BÜRO RAPORU

Değerli Yoldaşlar,

Merkez Komitesinin Plenumunu açıyorum. Toplantımız çok çetin, olağanüstü karmaşık koşullarda toplanıyor. 12 Eylül askersel devirmesi, partimizi her alanda yeni sorunlarla, bunları gözme göreviyle yüz yüze getirdi. Öyleki gelen saldırıya karşı partiyi, örgütlerimizi, kadrolarımızı sel ağzından almak, bunları korumak sorunu ön plana çıktı.

Yoldaşlar,

İşbirlikçi büyük burjuvazinin, egemen çevrelerin, işçi sınıfına karşı, partimize karşı, elindeki en güçlü araçla, ordu gücüyle saldırıya geçmiş olduğu bir gününde, Merkez Komitesi plenumunun toplanabilmesi büyük bir başarıdır. Bu olay anti-komünist saldırının amacına ulaşamadığını, partimizin savaşım gücünü kıramadığını gösterir. Parti üyelerinin çoğunluğu yeni bir kuşaktır. Pek çok yoldaş 12 Mart'a yaşamıştır. Tümüyle alırsak, kadrolarımız sert bir ateşten, en ağır bir deneyden geçiyor. Bunlardan iyi-kötü, doğru-yanlış ne varsa hepsinden ders çıkarmak, özellikle yanlışlarımız üzerinde durmak, bunları ne abartmak, ne gölgelemek gerek. Plenum yapıcı bir eleştiri ile bunlara yanaşmalıdır.

Yoldaşlar,

Plenum'u olağanüstü iç ve dış koşullarda topluyoruz. Bu koşullar neler? Birincisi, emperyalizmin yayılmacı, saldırgan çevreleri, yeni ABD yönetimi, Nato'da başı çekenler, yumuşamadan uluslararası gerginliği artırma, çatışmaları dürtüklenme politikasına geçti. Pentagon, saldırı stratejisini başa alıyor. Baş tehlike bu. Bu tırmanışa, silahlanma yarışına, yeni bir dünya savaşının kopmasına karşı durmak, günümüzün en yakıcı sorunudur. Bu olanak vardır. Sovyetler Birliği, Sosyalist Dünya, barışsever güçler, yeryüzünün işçi ve komünist hareketi vardır. Türkiye işçi sınıfı, onun savaşkan partisi TKP, bu savaşımın içindedir. Bu güçlerin kopmaz bir parçasıdır. İkincisi, ABD Emperyalizmi, onun bağlaştığı olan, onun dümen suyunda iz süren çevreler, her yerde devrimci güçlere karşı, tüm dünya devrimci sürecine karşı, genel bir saldırıya geçmişlerdir. 12 Eylül askersel devirmesiyle ülkemizde politik durum önemli bir değişikliğe uğradı. Gericici askersel rejimi n işçi sınıfına, ilerici güçlere karşı yürüttüğü baskılar Türkiyeyi ulusal çapta bir dizi tehlikelerle yüzyüze getirdi. Üçüncüsü, partimiz gelen sert baskılarla, son dönemde yoğunlaşan tutuklamalarla karşı karşıya kaldı. Bütün bu olumsuz gelişmelere karşın, işçi sınıfı için, TKP için, bütün yurtsever güçler için savaşım olanakları, savaşım kaynakları tükenmiş değildir. Yurdumuzda ve dünyada yalnız gericici güçler yoktur. Emperyalizmin tek başına dünyada ağırlık sürdüğü günler çoktan, daha Kızıl Oktobr Devrimiyle bitmiştir. Sömürgecilik sistemi yıkılıp gitti. Ulusal kurtuluş hareketleri büyük başarılar, utkular kazanıyor. Kurtulan ülkelerin halkları içinde kimileri Sosyalizme doğru yöneliyor. Asya, Afrika ve Latin Amerikada devrimci hareketler, barışçıl ve barışçıl olmayan değişik biçimlerde gelişiyor. Ana savaşım emperyalist dünya ile sosyalist dünya arasındadır. Sosyalist Ülkeler Sistemi, emperyalizme karşı savaşımında ana güçtür. Bunun başını Türkiye'nin büyük komşusu Sovyetler Birliği çekiyor. SBKP, Lenin'in partisi, bu savaşımın en denenmiş, en uzağı gören, en yetenekli öncüsüdür. Sovyetler Birliği, Sosyalist Ülkeler Sistemi her geçen gün güçleniyor. Bilimde, teknikte gözkaşaştırıcı ilerlemeler yaratıyor. Uzay çağını açan, Sosyalizmden Komünizme yönelen Sovyetler Birliği, sosyalist ülkeler sistemi yenilmezdir. Dünya'da barışı, yumuşamayı koruma, güçlendirme savaşımı Reagan'ların sürdüğü barbarlık, dünyamızı atom harmanlarında küle çevirme planlarına karşı, halkların savaşımı böylesine bir güç kaynağına dayanıyor. SBKP'nin ardıcıl barış politikası, Türkiye Halkının savaşımına da geniş olanaklar açıyor. Dünya devrim süreci, ona katalan güçler, yeni konular, yeni başarılar elde ediyor.

Türkiye İşçi Sınıfı, ne dünyada, ne ülkemizde yalnız değildir. Ülkede işçi

sınıfının deneyimli, ateşlerden geçmiş kesimleri örgütlülüğünü, savaşımını sürdürüyor. Cuntanın sert baskıları, TKP'nin işçi sınıfıyla, onun savaşkan kesimiyle bağlarını kesip koparamamıştır. Emekçi yığınlar arasında, gide gide halkın değişik kesimleri arasında Cunta'nın, sağcı askersel diktatörlüğün zorbalıklarına, halkın sofrasından son lokmasının da çekip alma politika-sına karşı hoşnutsuzluklar artıyor. Homurdanmalar tepkilere dönüşüyor.

TKP gelen selin ağzından kadrolarını korumak için tüm gücüyle savaşıyor. Partimizin Marksçı-Leninli birliği, çelik disiplini daha da güçleniyor. Cuntaya karşı partimizin saptadığı, uyguladığı esnek politikanın doğruluğunu olaylar kanıtlıyor.

Birçok legal çalışma olanaklarımızı zayıf yitirdik. Buna karşın gelen saldırı partimizi yığınlardan yalıtılmamıştır. TKP işçi sınıfının, halkımızın içinde yaşıyor. Plenuma böylesi bir bilinçle, güçle çıkıyoruz. Partimizin görüşü açıktır. Tüm ulusal demokratik güçler birleşebilirse, doğru bir politikayla yığınların savaşımına yardımcı olabilirlerse, partimiz tüm savaşım olanaklarını akıllıca değerlendirebilirse, ~~bu~~ yığınlar için çözümleyici yol gösterebilirse, onlarla savaşımını içinde bağlanabilirse bugünkü durumdan devrimci, demokratik bir çıkış yolu olanaklıdır. Gelen sert terör, cuntanın uyguladığı acımasızca, barbarca işkence yöntemleri, komünistlerin bilincini, kin ve öfkesini daha da biliyor. Böylesi bir duygu olmasaydı, Lenin'in dediği gibi, komünistler devrimci çevrene, devrimci eyleme umutla, güvenle bakamazlardı. Partimizin dışındaki sol güçler arasında, politik taktiklerinin temelini yalnız bu öfkeye, öznel duygulara dayayanlar vardır. Ne ki devrimci taktik, devrimci duygu üzerine kurulmaz. Taktik diyor Lenin " sözkonusu devletteki tüm sınıf güçlerinin, sağlam, sıkı bir nesnel değerlendirilmesine dayandırılmalıdır."

Plenum, yurdumuzda ve dünyamızdaki durumu, gelişmeleri bu çerçevede ele alıp değerlendirmelidir. Partimizin her alandaki çalışmaları, yanlışları, eksiklikleri, başarıları hepsi bu açıdan baştan aşağı ele alınmalıdır.

Barış için savaşım :

Yoldaşlar,

Günümüzün temel sorunu, barışı, yumuşamayı korumak, güçlendirmek sorunudur. Barış için savaşım artık herşeyden önce insanlığın varlığı, yokluğu sorunudur. Kişi başına 60 ton patlayıcı madde düğün bir dünyadayız. Topraklarımızda ABD, Nato üslerinde atom silahları depolanmış. Bu emperyalizmin dünyada bir atom savaşını ateşleme deliliğine kalkışırsa, Türkiyenin bir atom harmanına dönüşmesi demektir. Barış için savaşım bir yanıyla da halkımızın mutluluğu için savaşımın bir parçasıdır. Türkiye bütçesinin %40'ı silahlanmaya harcanıyor. Barış, yumuşama için savaşım, toplumsal ilerleme için, işçi sınıfının, emekçilerin insanca bir yaşam için savaşımıdır. Tüm insanlığın çıkarları, halkımızın çıkarları, barış için savaşımı halkımızın önüne bir numaralı görev olarak koyuyor. Komünistler bu savaşımın ön sıralarında yer alıyor.

Dünyada birbirine karşı iki çizgi savaşıyor. Birisi silahlanmayı gemleme barışı, yumuşamayı savunma çizgisidir. Bu savaşımın başını Sovyetler Birliği, Sosyalist Ülkeler sistemi çekiyor. Öteki çizgi silahlanma yarışını yeniden körükleme, yeni savaş ocakları tutuşturma, görüşmeleri baltalama çizgisidir. Bu gidigin başını ABD Emperyalizmi, aşırı gericilik, militarizm çekiyor. ABD, Avrupanın göbeğine yeni atom füzeleri yerleştirmekle, yeni bir dünya savaşını buradan fitillemek istiyor. SBKP MK Genel Sekreteri Brejnev Yoldaş, "Şimdi partimiz, halkımız için olduğu gibi, tüm dünya halkları içinde uluslararası planda barışın savunulmasından daha önemli bir ödev yoktur." dedi. SBKP 26 ncı kongresinin yeni barış programı barış savaşımında belirleyici bir kilometre taşı oldu. Avrupada orta menzilli atom roketleri sayısının görüşmeler için olumlu bir ortam yaratmak amacıyla ilk önlem olarak dondurulması ve hızla görüşmelerin başlatılması önerisi günümüzde barış savaşımının yakıcı bir istemi oldu. Sovyetler Birliği, Basra Körfezi ve Uzakdoguda gereklilikleri azaltma yolunda da önemli yapıcı önerilerde bulundu. Bir atom savaşını yıkımını önlemek, uluslararası ilişkileri iyileştirmek için Birleşmiş Milletler düzeyinde önlemler önerdi. Özellikle 26 ncı kongrenin Avrupada güven verici önlemler alanının genişletilmesi önerisi ülkemiz içinde büyük önem taşıyor. Sovyetler Birliği Kongre kararları yönünde barış savaşımını ardıcılıkla sürdürüyor. Akdenizin bir barış denizi olmasını öneriyor. Topraklarında atom silahları bulundurmayan ülkelere karşı atom silahı kullanmayacağına

güvence veriyor. Tüm ülkelerin halklarını ve parlamentolarına bir nükleer savaşı önlemek için görüşmeleri desteklemeye çağardı. Buna karşılık ABD, görüşmeleri torpilleme, gerilimi artırma politikası izliyor. Diğer ülkelere karşı bu yolda baskı, şantaj uyguluyor. ABD Emperyalizmi, onun militarist güçleri gerçekleri ters çeviriyor. Askersel alanda oluşmuş yaklaşık dengelyi yadsıyor. Bu dengelyi bozmak, yeni bir silahlanma yarışı dönemi başlatmak, artarak yoğun bir şekilde Çin kozunu oynamak istiyor. Saldırgan ABD yönetimiyle, hegemonyacı Pekin yönetimi arasında askersel, politik işbirliği dünya barışını daha da tehlikeye atıyor. ABD'nin serüvenci politikası ulusual çıkarlarımıza taban tabana ters düşüyor. Halkımız, Türkiye barış güçleri Sovyetler Birliğinin gerçekçi, yapıcı barış önerilerini savunuyor. Bu öneriler barıştan yana olan güçlerin savaşımına, dış politikada gerçekçi bir çizgi izleyen güçlere, batı Avrupada ölüm roketlerine karşı yığınların direnişlerine geniş olanaklar açıyor.

Barış savaşımının en ardıcıl gücü komünistlerdir. TKP, komünist ve işçi partilerinin Paris toplantısı kararlarını savunuyor. Bu tür toplantıların yapılmasını ve insanlığın bugün karşı karşıya kaldığı tehlike karşısında barışsever güçlerin bir Avrupa forumunun toplanmasını öneriyor. Öte yandan Komünist ve işçi Partilerinin yeni bir dünya forumunu güncel sayıyor.

Sosyalist Polonyadaki gelişmeler :

Polonya Halk Cumhuriyetindeki gelişmeler yalnız bu ülkeye ve Sosyalist sistemi değil, bütün dünya kamuoyunu yakından ilgilendiriyor. Sosyalizmi geriletme, aşındırmak, içten yıkmak için emperyalizm vargücünü harcıyor. Polonya onlar için askersel stratejik, politik bir köprübaşı anlamına taşıyor. Emperyalizm, başta ABD ve Federal Alman Cumhuriyeti, Polonyanın içişlerine açıkça karışıyor. Ekonomik ve politik baskı, bunun yanısıra ince ve sinsî yöntemler uyguluyor. Saldırgan Nato Polonyayı gündemine alıyor. Bunu daha önce Sosyalist Macaristana, Sosyalist Çekoslavakyaya karşı uygulamaya kalkışmışlardı. Onlar Polonyanın iç bunalımlarından yararlanıp karşı devrimci güçleri Sosyalist erke karşı, Sosyalizmin özüne karşı kışkırtıyorlar. SBKP'nin Polonya Birleşik İşçi Partisine yolladığı bir mektupta Polonyada Sosyalizmin gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya olduğu belirtiliyor. Komünist açıklığa, içtenliğe, yoldaşlık saygısına dayalı bu mektupta başta gelen sorun sınıf düşmanını geri püskürtmede, karşı-devrimle savaşta toplumun en sağlıklı güçlerini seğerber etmektir"deniyor. Sosyalizm değişik zamanlarda değişik sınavlardan geçti. Bu sınavları başarıyla verdi. Polonyada da böyle olacaktır. Sosyalizm kazanacaktır. TKP, dünyada barış ve sosyalizm için savaşan güçlerin yanındadır.

Bölgemizde barış ve güvenlik :

ABD emperyalizmi, yakın ve ortadoğuda, Akdenizin doğu kıyılarında, Sovyet tehditi yalanının ardına gizlenip, serüvenci politikasını bağlaşıklarına dayatma yoluna gidiyor. Bu bölgeyi de kendi çıkar bölgesi ilan eden ABD'dir. Emperyalizmin en saldırgan çevreleridir. ABD, Basra Körfezini gemileri ile korkutuyor. Körfez ülkelerine açık şantaj uyguluyor. Bölgede en gerici güçlerle yeni askersel bloklar çatıştırmaya çalışıyor. Çevik kuvvetlerini bölgedeki tüm ilerici, barıştan yana olan güçlere karşı bir baskı aracı olarak yerleştirmek istiyor. Emperyalizmin bu serüvenci politikasının temelinde bölgede konumlarının zayıflaması yatıyor. Emperyalizmin en militarist, en saldırgan çevreleri, ABD yönetimi, Arap Halklarına karşı İsrail'in uluslararası terörizm ve korsanlık politikasını destekliyor. Bunlar Filistin Halkının kendi Devletini kurma hakkını çığnıyorlar. İran-İrak savaşını basamak yapıp kendi etki alanlarını genişletmek istiyorlar. Kıbrısın bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü çığneyip, adayı Nato'nun batmaya uçak gemisi yapmak istiyor. ABD, çevik güçlerini adanın kuzeyinde, Karpatlarda, Türk işgal kesiminde üslemek girişimine geçiyorlar. Egede bir yandan Türkr ve Yunan Halkları arasında düşmanlık tohumları ekiyor, öte yandan Yunanistanında Nato askersel kanadına bağlanmasından sonra, bu iki ülkeyi bölge halklarına karşı saldırganlık aracı olarak kullanmak istiyorlar. Bu durumda bölgedeki tüm devrimci güçlere büyük görev ve sorumluluklar düşüyor. TKP, bölgemizdeki kardeş partiler ve ulusal kurtuluş hareketleri arasında ilişkilerin daha da geliştirilmesini savunuyor.

Emperyalizm, Demokratik Afganistana karşı yürüttüğü ilan edilmemiş savaşa ülkemizde buluştırmak çabasındadır. Cunta hükümetinin aldığı Afganistanla diplomatik ilişkilerin düzeyini indirme kararı, bu yolda baskıların etkili olduğunu gösteriyor. ABD, Birleşmiş Milletlerde, kendi istekleri yönünde oy kullanmayan ül-

kelere kredi vermeyeceğini bildirmekle, bu baskı ve şantaj politikasını bir kez daha açıkça ortaya koyuyor. Bu baskı ve şantajlara boyun eğmek, ulusal çıkarlara ters düşen bir yol izlemek demektir. TKP, Sovyetler Birliği'nin kardeş Afganistan Halkına Enternasyonalist dayanışmasını destekledi, destekliyor. Afganistan sorununun komşu ülkeler arasında barışçıl görüşmeler ve anlaşmalar yoluyla çözümünü için Babrak Karmal Yoldaşın Mayıs ayında yaptığı öneri, yapıcı ve doğru bir yaklaşımdır. Sovyetler Birliğinin tutumu, emperyalizmin tutumunun tam tersidir. Leonid İliç Brejnev Yoldaşın 26 ncı kongrede yaptığı somut öneri bölge sorunlarına çözüm getirici, gerçekçi bir yoldur. Emperyalizmin dışarıdan karışmaları olmasa, bölge halkları kendi sorunlarını kendi aralarında çözebilirler. Partimiz, bölgede haklı bir barışı, halkların dostluk ve kardeşliğini savunuyor.

Bağımsız, barışçı bir dış politika için :

ABD yönetimi ve Nato elebaşları, Türkiyeyi Sosyalist ülkelere karşı saldırı için bir atlama tahtası konumunda tutmak istiyorlar. Onu ortadoğuda bölge halklarına karşı kendi emperyalist amaçları için kullanmak istiyorlar. Anti-Komünizm-anti-sovyetizmin güncel olarak kışkırtılması bundandır. Barış, bağımsızlık, ulusal bir ordu, ulusal bir ekonomi sorunlarında düğüm noktası, Türkiyenin Nato'ya üyeliğidir. TKP, Natodan çıkılmasını, kişilikli bir dış politika izlenmesini öngörüyor. Dış politikadaki gerçekçi öğeleri, Sovyetler Birliğiyle, komşu ülkelerle ilişkilerin sürdürülmesi ve geliştirilmesini destekliyor. ABD, çevik güçler için ülkemiz topraklarından yararlanmak amacıyla Türkiye üstündeki baskılarını artırıyor. TKP, tüm barıştan yana olan çevreleri buna karşı, ABD ve Nato üslerine, atom harmanlarına, ekonomimize ağır bir yük olan Nato silahlanmalarına karşı savaşıma çağırıyor. Türkiyede barış savaşını yalnız uluslararası bir sorun değil, milyonlarca emekçi için daha iyi bir yaşam, yarınından güvenli ve özgür olma sorunudur. Barış için savaşım, yalnız genel ulusal çıkarların savunulması sorunu olarak kalmıyor, o, bugünkü politik durumda halkımızın demokrasi savaşımıyla da özel bir biçimde bağlanıyor. En geniş eylem birliği için ortak bir temel yaratıyor. Bu nedenle barış savaşımına çekilebilecek en geniş güçlerle, savaşım yolu açacak en küçük ortak istem ve amaçlar ortaya çıkarılmalıdır. Komünistler bu güçlerin anti-komünist önyargılarını ortak savaşım için engel görmüyor. Onların köklü anti-emperyalist, ve demokratik dönüşümlerden yana olmalarını aramıyor. TKP, bunların barış savaşımının tüm sorunlarında kararlı bir destek olmalarını da koşul saymaz. Onların somut her bir istem etrafındaki çıkışlarını destekler. Bugün Türkiyede geniş bir barış hareketi oluşturmak için nesnel olanaklar vardır. Her türlü olanaktan yararlanarak, barış savaşımının yükseltme görevi gündemde duruyor. Komünistler, geniş barışsever güçlerin yürüttükleri savaşımı destekliyor. Onların bu savaşımına omuz veriyor.

12 EYLÜL ASKERSEL DEVİRMESİ :

Yoldaşlar,

12 Eylül askersel devirmesi ülkemizdeki burjuva parlamento rejimine son verdi. Genarallerin cuntası erke el koydu. Üçüncü kez ordu, 20 yıl içinde ülkenin politik yaşamına dolaysız karışıyor. Gerici askersel diktatörlük altında geçen bir yıla yakın sürede ülkemizin hiçbir temel sorunu çözülmedi. Üstelik işçi sınıfının, orta katmanların, köylülüğün durumu daha da kötüleşti. Ekonomik bunalım, işsizlik, enflasyon, ekonomide durgunluk sürüyor. Bunun temelinde, emperyalist finans odaklarının dikte ettiği, cuntanın uyguladığı ekonomik ve sosyal politika yatıyor. Ülkemizin bağımsızlığına, ulusal güvenliğine yönelik tehlikeler, emperyalizmin, başta ABD emperyalizminin baskıları her geçen gün daha da artıyor. Tüm bunlara işçi sınıfının, halkımızın uzun savaşlarla elde ettiği demokratik kazanımların yok edilmesi ekleniyor.

Biz, faşist ve Mao'cu sol terörizmin yarattığı kaosu durdurulduğu gerçeğini yadsımıyoruz. Peki bunun bedelini niçin halkımız ödesin? Böylece bugünde halkımızın önündeki soru tüm yakıcılığıyla duruyor. Ülkemizin derin ekonomik, sosyal ve politik sorunlarını nasıl çözebiliriz? Cunta tüm parlak demeçlerine karşın bu soruya yanıt vermedeki yeteneksizliğini gösterdi. O, terörizme karşı savaşım tüm ilerici güçlere karşı saldırı yönünde yaydı. Ekonominin komutasını, Emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin sözcüsü Özal'lara bıraktı. Orduyla halk arasındaki ayrılıklar derinleşiyor. Onbinlerce yurttaş tutuklandı. Yüzünü aşkın

insan gözaltından geçirildi. İşkenceler, idamlar, ağır hapis cezaları sürüp gidiyor. Bu sertlikle onlar, devrimci güçlerin önünü kesmeye koyuldular? Oysa bugün ülkemizin karşı karşıya olduğu ulusal sorunlar milyonlarca işçinin, emekçinin, tüm ilerici güçlerin, anti-emperyalist, anti-tekel, demokratik hareketine dayanmak yoluyla çözülebilir.

Yoldaşlar,

Uluslararası durum daha da tehlikeli biçimlerde gerginleşiyor. Bu süreç ülkemizdeki politik durumu derinden etkiliyor. Alabildiğine karmaşık sorunlarla karşı karşıyayız. Ulusal ve uluslararası sorumluluklarımızda o ölçüde büyüyor. Bugün işçi sınıfının, halkımızın önünde Türkiyeyi bölgede komşularıyla çatışmalı durumlara itmek, gerginlik ocaklarına sokmak yönündeki emperyalist planları bozmak görevi duruyor. Yok edilen demokratik kazanımları geri almak, ekonomik ve politik gücü sınırsız ele geçirmek isteyen işbirlikçi tekelci burjuvazi, toprak ağası blokunun eylemlerini sınırlamak görevi duruyor. İşçi sınıfının bu yöndeki savaşını ulusun ezici çoğunluğunun çıkarlarını en tam bir biçimde dile getiriyor. Bağımsızlık, özgürlük ve genlik isteyen herkes, ancak işçi sınıfıyla birleşmekle amacına ulaşabilir. Komünistlere gelince onlar, işçi sınıfının, emekçilerin savaşımına yol gösterme görevlerini devrimci bir politika, devrimci bir parti aracılığıyla yerine getiriyorlar.

TKP MK, Kuşkusuz bugünkü politik taktiklerimizi bir çırpıda değil adım adım geliştirdi. Daha ilk günden 12 Eylülde çıkardığımız çağrı ile askersel devirmeye karşı çıktık. Burjuva partileri kendi parlamentolarından süngü ile dipçik ile kovulmaya boyun eğdiler. Ses çıkarmadılar. Buna karşın parlamentoya ayak basmayan, milyonlarca işçi, köylü ve yurtsever adına TKP, demokratik özgürlüklerin bayrağını yükseltti. Parti saldırısının sivri ucunun işçi sınıfına, ilerici güçlere yönelik olduğunu daha ilk günden yığınlara duyurdu. Öte yandan TKP, cuntanın faşist MHP'ye yönelik tutumunu, dış politikadaki eğilimini, ordu içindeki yurtsever güçlerin etkisini, ordu içindeki çelişkilerin varlığını dikkate aldı. Rejimin faşist bir diktatörlük diye tanımlanmasına karşı çıktı. 12 Eylül çağrısı cuntanın, karşı karşıya olduğumuz canalıcı hiçbir sorunu çözemeyeceğini vurguladı. Tüm ulusal demokratik güçleri birliğe ve yeni koşullara uygun örgütlenmeye çağırdı. Bunun yanı sıra politik deneyimsizlik, ordu üstüne yeterli açıklıktan yoksunluk, yığınların durumu üstüne kimi abartmalı görüşler nedeniyle ortaya çıkan tek yanlı değerlendirmeleri parti kısa bir dönem içinde ortadan kaldırdı. Bugüne kadar çevrelerde cuntanın rejiminin değerlendirilmesi ve izlenecek politik tutum üstüne değişik değerlendirmeler vardır. Somut gerçeği tüm özgül yanlarıyla kavramak gerekiyor. Marksçı-leninci, bilimsel irdeleme temelinde sorunlara sınıfsal bir yaklaşım zorunludur. Doğru bir çözümleme, 12 Eylül askersel devirmesine yolaçan sosyal, politik ortamı ve etkenleri iyice değerlendirmeyi gerektirir. Cuntanın politikasını, tüm alanlardaki amaç ve uygulamalarını, bunun sınıfsal niteliğini belirlemek gerekir. Ayrıca ordunun rolü ve Kemalizmin niteliği üstünde durmak buna doğru yanıt vermek gerekir.

12 EYLÜL ÖNCESİ DURUM VE DEVİRMEYE YOLAÇAN ETKENLER :

Türkiyenin son 30 yıllık tarihi, ekonomik, politik ve sosyal sarsıntılarla niteleniyor. 27 Mayıs 1960, 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 askersel devirmeleri, birbirini izleyen hükümet bunalımları ve uzun sıkıyönetim dönemleri buna tanıklık ediyor. Terörizm, toplumun her alanındaki bunalımların yanı sıra, moral bunalımın, artan işsizliğin ve yoksullaşmanın bu ürünleri, kapitalist toplumun çürümekte olduğunu gösteriyor. Egemen burjuvazinin en gerici sözcüleri, bu olguları ya dış kışkırtmalara, ya da yıkıcılara, bölücülere yüklüyorlar. Gözden kaçırılmak istenilen nedir? Gözden kaçırılmak istenilen ülkenin emperyalizme bağımlılığının ve kapitalist üretim ilişkilerinin bugünkü aşamada toplumsal ilerlemeyi kösteklemesi gerçeğidir. Bugün bu gerçeğin altına çizmek son derecede güncel olmuştur.

Erk'e el koyan genareller, ülkeyi 12 Eylül eşiğine getiren etkenleri kaldıracaklarını ve birdaha 12 Eylül öncesine dönüşü önleyeceklerini açıkladılar. Bunalımlardan, terörden, kaostan bıkip usanan pekçok insan bugün ortaya çıkan ağır duruma bu sözlere bakarak katlanıyor. Ülkeyi gerçekte uçurumun kıyısından kurtarmak isteyen ordu sıralarındaki birçok Kemalist, yurtsever subay, ast-subay bugünkü eylemleriyle doğru yolda olduklarını sanıyorlar.

Ne ki bunlardan pekçoğu ülkeyi 12 Eylül eşiğine getiren ekonomik, politik ve sosyal bunalımının altında yatan temel nedenleri göremiyor. Böyle olunca atılan adımların boğuna olduğu bilincinde değiller. Cuntanın yaptığı yalnızca emekçilere karşı, bir avuç vurguncunun egemenliğini, sömürü düzenini, ABD Emperyalizminin ülkemizdeki konumlarını pekiştirmeye yöneliktir. Bugün Türkiye artık Atatürk dönemi Türkiyesi değildir. Ülkemiz ekonomisinde Kapitalizm çoktan egemen oldu. 1950'lerin ikinci yarısında bu kapitalizm, emperyalist tekellerin güdümünde, devletin olanaklarıyla, işçi sınıfının, halkın acımasız sömürülmesiyle tekelleşme sürecine girdi. Buna bir tepki 27 Mayıs devrimidir. Ne ki, yurtsever subaylar işçi sınıfıyla, ilerici güçlerle bağlanmadılar. Sonunda işbirlikçi tekellerinve emperyalistlerin karşısında yenik düştüler. 1960 ların ortasında tekelleşme hızlandı. 12 Mart döneminde, şimdi bankaların adamları olan genareller bu süreci daha da zorladılar. Onlar, işçi sınıfının yerli, yabancı tekellere karşı savaşını bastırdılar. Ordudaki yurtsever subayların ulusal demokratik çıkışlarını kırdılar.

Bugün durum nedir?

Özel kapitalist tekeller her geçen gün ulusal ekonomiye biraz daha egemen oluyorlar. Emperyalist tekellerle içiçe geçen 300 büyük endüstri ve ticaret ortaklığı, 5 büyük banka gerçekte Koç, Sabancı, Eczacıbaşı gibilerin başını çektiği 10 büyük tekelci grup ulusal gelirin aslan payını ele geçiriyor. Endüstri tekelleri ile banka tekelleri kaynaşıyor. Finans Kapital içinde giderek en tepede finans oligarşinin temsilcileri sivriliyor. Ve bunlar emperyalistler ve en büyük toprak sahipleri azınlığı ile birlikte emekçilerin kanını emiyor. Oyak ve Ordu vakıflarına egemen olan ve emperyalist silah tekellerine aracılık eden asker ve sivil gruplar, bu asalak azınlıkla içiçe giriyor. Bu süreç ülkemizde militarizmi kışkırtıyor. Ne ki bu gelişme, ekonominin emperyalizme bağımlılığından ve geriliğinden kaynaklanan çok daha karmaşık, çelişkili süreçlerden geçiyor. Küçük ve orta işletmeler yaygındır. Bunlar henüz bankaların ve tekellerin egemenlik sistemiyle yeterince bütünleşmemiştir. Ulusal gelirin en büyük bölümünü veren KİT'ler genel olarak tekellere hizmet etmekle birlikte, en geniş burjuva kesimlerinin çıkarlarına hizmet ediyor. Bu gibi etkenler nedeniyle ülkemizdeki tekelci egemenlik, köklü ulusal temellere dayanmıyor. Onun ekonomik gücü esas olarak üretimdeki yerinin belirleyici olmasından, ya da ulusal gelir içindeki katkısından kaynaklanmıyor. Daha çok gelişmesindeki özgül nitelikler, yani emperyalizmle işbirliği içinde devletin koruyuculuğu ve desteği altında gelişmesinden kaynaklanıyor. Ancak gelişmenin yönü, dinamizi tekellerin her geçen gün ekonomiye biraz daha egemen olmasıyla belirginleşiyor.

Giderek tekellerin ekonomik gücü ile devletin politik gücü bir potada eriyor, birleşiyor. Tekel yöneticileri, devletin yönetimiyle, devletin üst bürokrasisi, tekellerin yönetimi ile kaynaşıyor. Yerli, yabancı tekellerin adamı olan Özal başbakan yardımcısıdır. 12 Martçı genareller ve benzerleri bankaların yönetim kurullarında koltuklara oturuyor. Bunların yanısıra Devlet Planlama Teşkilatı ekonomiye tekellerin yararına yönveriyor. Bütçe-Vergi politikası daha çok bu amaca hizmet ediyor. Devlet sektöründen alabildiğine yararlanmak yoluyla bu temel üzerinde ülkemizde tekelci devlet kapitalizminin oluşması süreci gelişiyor.

Bu gelişmenin devrimci sürece olan etkileri nedir?

Her geyden önce tekeller, tekelci devlet kapitalizmine keskin sınıf savaşları süreci içinde tırmanıyor. Tekelleşme, proleteryanın sayıca artması, toplulaşması ile atbaşı gidiyor. Proleteryanın burjuvaziye karşı savaşını keskinleşiyor. Yerli-yabancı tekeller sömürüyü tüm orta katmanlara yayıyor. Tarıma el atıyor. Milyonlarca orta ve küçük köylünün yıkımına, yoksulluğuna neden oluyor. Tekelci olmayan kapitalist işletmeler ya tekellerin güdümüne giriyor, ya da bunlar iflasın eşiğine geliyor. İşbirlikçi tekeller ile tekelci olmayan kesim arasındaki çelişkiler derinleşiyor. Yabancı ve çokuluslu tekellerin sömürüsü artıyor. İç pazarda yerli tekellerin arasındaki yarışma kızışıyor. Sonuçta tekelleşme anti-emperyalist savaşının tabanını genişletiyor. Böylece genel demokratik savaşının anti-emperyalist niteliğinin yanısıra, anti-tekel niteliği derinleşiyor. Emperyalizme bağımlılık ve tarımda prekapitalist, derebeylik artığı ilişkilerin varlığı ile içiçe geçen bu tekelleşme toplumsal çatışmaları, sınıf savaş-

larını alevlendiriyor. Buna emperyalizmin ve onunla işbirliği yapan tekelci burjuvazinin yanıtı artan ölçüde baskı ve zorbalıktır. Ülkemizde de tekel Lenin'in sözleriyle her alanda gericilik demektir. Üstelik bu bizim ülkemiz için iki kat geçerlidir. Çünkü burada yalnız yerli tekellerin aşırı karları için aşırı baskı ve zorbalıklara başvurması değil, onların göbekağıyla bağlı olduğu emperyalizmin Türkiyeyi emperyalist sistemde tutmak için baskı ve zorbalığa başvurması, ülkenin iç dengesini bozucu, terörizmi kışkırtıcı, demokratikleşme süreçlerini baltalayıcı eylemleri sözkonusudur. Bunun ekonomik temeli emperyalist finans kuruluşlarının, IMF, Dünya Bankası ve benzerlerinin, çok uluslu emperyalist tekellerin, ulusal ekonomi üstündeki egemenlikleri ve Nato kanalıyla ülkeyi ağır askersel yüklerle boğan silah tekellerinin çıkarlarıdır. Bugünkü aşamada yerli tekeller, özel olarakta gericiliğin, şovenizmin kaynağıdır. Bunlar dış pazara sermaye çıkarmak için ne denli yanıp tutuşsalar da, ulusal sınırlar içinde ~~kurumlar~~ sömürüyü amansızlaştırmakta, bununda zorbalıkla gerçekleştirmekten başka belirleyici kar alanlarına sahip değildir. O nedenle ABD'nin Federal Alman Cumhuriyetinin İsrail, Mısır gibi küçük ortağı olabilmek, işbirlikçi tekelci burjuvazinin tepe kesimlerinin, Koç'ların, Sabancıların düşlerine giriyor. Diğer yandan ise emperyalizmin savaş arabasına binmeye, Kerkük Türkleri, İran Türkmenleri, 12 ada ve ege'nin paylaşımı benzeri belgilerle bölgede yayılmacı bir rol oynamaya can atıyor.

Emperyalizmin ülkemizde oynadığı rolde özel olarak bir kat daha gericidir. Çünkü emperyalizmin genel bunalımının yeni keskinleşmesi döneminde, Türkiyeyi emperyalist sistemde tutmak için, ABD'nin başvurmayacağı baskı, yapmayacağı şantaj yoktur. İrandan boşalan yeri doldurmak, Türkiyeyi bölgeye jandarma yapmak, onu Basra Körfezi serüvenlerine çekmek, çevik kuvvetlere, Amerikan haydutlarına yataklık rolüyle görevlendirmek, anti-emperyalist güçleri kırıp geçirmeden olması değildir. İşte 12 Eylül öncesinde ülkemizi derin bunalımlara sürükleyen temel etken budur. Yerli-yabancı tekellerin kar hırsı, ABD emperyalizminin yayılmacı amaçlarıdır. Halkımızın düşmanları, bunalımın yükünü emekçilere yıkmak için bütün araçlarıyla gericiliği körüklediler. Terörizmi kışkırttılar. Demokratik özgürlükleri ve kazanımları halkın elinden almak için her türlü provokasyonu desteklediler. 12 Eylül öncesi emperyalist gizli servisler, gerici AP hükümeti ve MIT, bunalım koşullarında ortaya çıkan yığınların direnişini bastırmak için artan ölçüde faşist MHP'yi desteklediler. 'Sol' terörist örgütleri kışkırttılar. Sonuçta Türkiye görülmemiş bir terörizm dalgasıyla sarsıldı. Canguvenliği giderek yok oldu. Türkiyede 12 Eylül öncesinde faşist hareket tırmanış içindeydi. Burada faşist hareket üzerinde kısaca durmak yararlı olacaktır. Faşist hareketin kökleri eskilere uzanır. Türkiyede faşist hareket II. Dünya savaşı döneminde ortaya çıktı. Hitler faşizminin yok edilmesinden sonra, o, kendisini yeni koşullara uydurdu. 1960 lı yıllarla birlikte legal, illegal örgütlenmeye başladı. 12 Mart ve sonrasında eylemlerini yoğunlaştırdı. MHP iki kez hükümete katıldı. Orduda, poliste, öteki devlet kuruluşlarında önemli konumlar kazandı. Geniş bir paramilitar örgütlenme yarattı. Ve küçük burjuvazinin en geri kesimlerinden, deklase öğelerden ve lumpen proleteriyadan oluşan, birçok ülkedeki benzer hareketlerden ayrılmı olarak genişçe bir yığın tabanı edindi. Kapitalist kuruluşlarca anti-komünist eylemlerinden ötürü parasal bakımdan desteklendi. O, sermayenin en parazit, en vurucu kesimleriyle, karaborsacılarla, kaçakçılarla, büyük toprak sahipleriyle sıkı sıkıya bağlandı. AP'nin parlamento grubunda ve tabanında geniş bir sempatizan güç sağladı. MHP 12 Eylül öncesinde yeniden erke katılmaya hazırlanıyordu.

12 Eylül eşğinde o günkü parlamenter rejim ekonomik bunalım ve terörizm karşısında çözümsüz kalmıştı. Emperyalist merkezlerin, MHP ve öteki terör odaklarının örgütlediği, kışkırttığı terörizm kontrol edilmesi olanaksız boyutlara ulaşmıştı. AP Hükümeti ülkeyi daha büyük tehlikelere sürükleme, gericiliği daha da güçlendirme yolunda yürüyordu. Ama o, emperyalizm ve tekel yanlısı, halk düşmanı programını tüm zorbalık yöntemlerine karşın tümüyle uygulayamıyordu. Yığınların direnişi, parlamentonun bileşimi, kimi anayasal kurumlarla, demokratik öğelerin etkinliği Demirel Hükümetinin önüne engeller çıkarıyordu. O nedenle AP başları ordu yönetiminde etkinliklerini artırmak için çabalarını yoğunlaştırdılar. AP yönetimi öte yandan da erken seçimle parlamentoda bir AP, ya da olanaklı olmazsa AP-MHP çoğunluğu sağlamak istiyordu. CHP hükümetteki uygulamalarıyla bunalımı derinleştirmiş, yığınsal desteklerini yitirmeye başlamış, iç bölünmelerle zayıflamıştı. Parlamento giderek tümüyle işlemez duruma gelmiş,

daha da yozlaşmaya başlamış ve yığınlar arasındaki otoritesini büyük ölçüde yitirmeye başlamıştı. AP-CHP arasındaki işbirliği girişimleri başarısızlığa uğramış, AP'nin erken seçim planı suya düşmüş böylece emperyalizm, işbirlikçi tekelci burjuvazinin parlamentodan beklediği, benimsediği bir başka çözüm kalmamıştı.

12 Eylül öncesinde işçi sınıfı, emekçi yığınlar, kent orta katmanları, özellikle aydınlar, teknik elemanlar, öğretmenler, az ve orta topraklı köylüler kadınlar ve gençler çetin koşullar altında yığınsal çıkışlar gerçekleştirdiler. İşçi sınıfının grev savaşımı yeni bir düzeye yükseldi. Ekonomik haklar için yapılan tek tek işyeri ve işkolu grevlerinin yanısıra giderek politik nitelikli genel grevlerde ortaya çıkmaya başladı. 12 Eylül'den hemen önce toplumu boğan kanlı terör ortamında Maden-İş genel başkanı Kemal Türkler'in faşistlerce öldürülmesine karşı 1 Milyon DİSK ve Türk-İş üyesi işçi genel grev yaptı. İşçiler yalnız yaşam koşullarının düzeltilmesi için değil, genel demokratik nitelikli politik istemler öne sürüyorlardı. 12 Eylül eşliğinde işçi sınıfı artık gerisinde 1 Mayıslarla, Genel grevlerle, sokak gösterileriyle, polislin silahlı zorbalığına karşı koyuşuyla devrimci bir deneyim biriktirmişti. Bu onu sendikal hareketteki birlik eğiliminin güçlenmesinde de yansiyordu. İşçi sınıfının bilinç düzeyi, onun en savaşkan evlatlarının TKP sıralarında yer almasında, TKP belgelerinin politik bakımdan aktif işçilerin önemli bir kesimince benimsenmesinde somut anlatımını buldu. Tekeller ve onların hükümeti, 12 Eylül öncesinde işçi sınıfının savaşımını zorbalıkla bastırmak, onun sendikal haklarını daraltmak, sınıf sendikalarını kapatmak için yoğun çabalar harcıyordu.

Köylü yığınlarının 12 Eylül öncesindeki savaşımındaki özellik, bankalara, toprak ağalığına, tefeci ve araçılara karşı güçlü bir kooperatifleşme hareketinin yurdu kapsamasıydı. Kırlardan fıskıran bu kooperatif hareketinin, demokratik istemleri Türkiyenin batınının manavı, kasabı, sütçüsü yapmaktan sözeden gerçekte ise Türkiyenin tarımına daha etkin el atmaya hazırlanan yerli ve yabancı tekellerin çıkarlarıyla çelişiyordu. Kooperatif hareketinin önde gelen militanlarından Akın Özdemir faşistlerce öldürüldü. 12 Eylül öncesinde tekeller ve toprak ağaları, bunların hükümeti, kooperatif hareketine karşı baltalama girişimlerini hızlandırdı.

Orta katmanların savaşımı ve örgütleri güçlenmişti. Öğretmenlerin ve teknik elemanların ülke düzeyinde yürüttükleri eylemler devlet memurlarının, hatta polisleri, avukatları kapsayan çıkışlara dönüştü. Sanat ve edebiyat adamları arasında ilerici görüşler yayıldı. Derin ekonomik bunalımın politik yaşama çektiği bu güçler artan ölçüde işçi sınıfının savaşımına katılmaya başladılar. Töb-Der, Teknik elemanların meslek kuruluşları, Barolar, Polis dernekleri, sanatçı birlikleri DİSK ve Türk-İş'le eylem birliğine yöneldi. Giderek esnaflar arasında hoşnutsuzluk başladı. Dar gelirli memurların, emekçilerin pahalılık karşısında yarattıkları Halk-Koop hareketi büyük kentlerin mahallelerinde tekellerin sömürüsüne karşı giderek etkin bir dayanak olmaya başladı. Kadın hareketi bu dönemde güçlendi. Kent orta katmanlarının savaşımını komünistler vargüçüyle destekledi. 12 Eylül öncesinde artık bu hareketin geniş kesimi TKP'nin doğrultusunu kavramaya, onun belgilerini benimsemeye başlamıştı. Gericilik bu gelişmeye de zorbalıkla yanıt verdi. Töb-Der'in önderlerinden Talip Öztürk, Demokratik polis hareketinin önde gelen adlarından Adana emniyet müdürü Cevat Yurdakul, Avukat hareketinin militanı ve ilerici ozan Av. Ceyhun Can, kadın hareketinin yılmaz savaşçısı, tekstil işçisi Meryem Karakız, Basının yiğit temsilcisi politika yazarı Ali İhsan Özgür MIT'in, faşist, Mao'cu anarşist teröristlerin kurşunlarıyla canverdiler. Yığın hareketinde gençlik özel bir yer aldı. Genç kız, erkek üniversite öğrencileri arasındaki devrimci uyanış, Liselere, meslek okullarına yansdı. Geleceğin aydınları ile işçileri giderek ilerici hareketin safalarında birleşmeye başladılar. Gençliğin eylemleri büyük kentlerin dışına taşmaya başladı. Anadoluya, köylere dek yayıldı. Eğitim, meslek, iş, güvenli gelecek için savaşım açık anti-emperyalist, anti-faşist niteliğe büründü. Bu süreç İGD ve İLD'nin güçlenmesinde yansdı. Gençlik tüm savaşlarda sayısız kurbanlar verdi. İlerici gençliğin önderleri Hüseyin Güzel, Fevzi Kuruçay, Barış Yıldırım daha yüzü aşkın genç alçakça öldürüldü. Onun önderleri İGD yöneticileri en ağır işkencelerden geçti. Genç öğrenci ve işçiler eylemleriyle işçi sınıfının savaş yoluna daha ardıcıl soyundular. TKP'nin eylemleri gençliğin aktif yığınlarının arasında derin politik, ideolojik etkiler yarattı.

12 Eylül öncesinde sol güçlerin eylem birliği yönünde önemli adımlar

atıldı.Karşılıklı yapılan yanlışlar giderilmesi yolundaki eğilimler kazandı.TKP,TİP,TSİP üyeleri,Kürt Devrimci Demokratları,CHP'liler bir çok başarılı yığinsal eylem gerçekleştirdi.Ve bir çok yığın örgütünde ilerici güçlerin etkinlik kazanmasına katkıda bulundular.Ne ki tüm bu çabalar 12 Eylül öncesinde güçlü bir eylem birliği hareketine yol açmaya yetmedi.Aralarında bizim partimizde olduğu TİP,TSİP,Kürt devrimci demokratları ve öteki demokratik güçlerin eylem birliği zorunluluğunu açıkça belirtmelerine karşılık güçlerini birleştirememeleri aralarındaki subjektif zorlukları aşmak konusunda daha büyük bir sorumlulukla,daha uzak görüşle davranmamaları milyonlarca işçi ve emekçinin derin hoşnutsuzluğunun, eyleme dönüşmesini zorlaştırdı.Politik sol güçler arasındaki bölünmüşlüğü yanısıra,sendikal hareketteki bölünmüşlük demokrasi yanlısı geniş güçleri eyleme çekmeyi engelledi.Böyle bir günde terörizmle savaşı zayıflattı.Bu sol güçlerin,egemen burjuvazinin zorluklarından yararlanma olanaklarını önlemekle kalmadı,onların bölünmeleri ustalıklarla kullanmalarına olanak verdi.Partimizin örgütsel düzeyinin,yığın bağlarının görece zayıf olması demokrasi güçlerinin bölünmüşlüğü askersel devirme tehlikesinin görülmesine karşılık engellenmesine olanak vermedi.Özetle işçi sınıfının sıralarındaki bölünme,bir çok demokratik yığın örgütündeki iş kavgalar,köylü hareketinde tarım proleteryanının,yoksul köylünün örgütsüzlüğü,gençlik hareketinde yaygın aşırı solculuk,burjuva reformist güçler arasındaki anti-komünist önyargılar ve benzeri etkenler yığınların savaşımını zayıflatıyordu.Ne ki egemen güçler,yığınların eyleminde gelecekte erklerini tehlikeye sokacak yeni bir devrimci potansiyel gördüler.Bütün güçleriyle terörizmi,faşist tırmanışı desteklediler.Yığınların antâ-emperyalist,demokratik savaşımını bastırmaya çalıştılar.

Yoldaşlar,

Emperyalizm,işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağası azınlığının karşısına işçi sınıfı ve halk yığınları işte bu güçler bağımsızlığın,demokrasinin,barış ve toplumsal ilerlemenin gerçek savaşçıları olarak ortaya çıktılar.Türkiye 12 Eylül öncesinde bu güçler arasındaki git-gelli eşitsiz gelişen,çetin ve kanlı bir savaşıma tanık oldu.12 Eylül öncesinde TKP,UDC için aralıksız çabalar harcamıştır.12 Eylül öncesinde devrimin objektif ve subjektif koşullarının olgunlaşmadığını belirtmiş,emperyalizmin dayatmalarına,tekellerin saldırısına,anti-demokratik baskılara ve faşizm tehlikesine,terörizme,yumuşama ve barışı baltalama girişimlerine karşı yığınların bağımsızlık,iş,toprak,demokrasi,özgürlük,cangüvenliği ve barış için çabalarını artırmaya,en geniş demokratik güçleri birliğe çağırıştır.

Ekonomik,sosyal,politik bunalımın ve sınıf savaşlarının etkileri ordu içinde 12 Eylül öncesinde giderek daha çok yansıdı.Bir yandan faşist ögeler aktifleşti,öte yandan yurtsever Kemalist kesimlerde hoşnutsuzluk arttı.Bu süreçler ordunun politik alanda ağırlığı arttıkça derinleşti.AP ve CHP'ye yakın güçler arasındaki çelişkiler,ordu yönetimine de yansıtıyordu.O nedenle kapitalist rejimin işleyişini stabil duruma getirme,ordunun birliğini sağlama amacıyla,xx generallerin gerici kesimiyle,ona göre ilımlı,liberal kesimleri arasında AP-CHP ortaklığını sağlama eğilimi güç kazandı.Bunun gerçekleşmemesi ve yukarıda sayılan bir dizi etken sonucunda zaten adım adım erke ortak olan ordu üst-yönetimi içinde erke tümüyle elkoyma eğilimi üstün geldi.Sonuçta ordu yönetiminin en gerici,milîtarist,Amerikancı kesimleriyle ona göre ilımlı kesimler askersel devirme üstünde uzlaştılar.Bu koşullarda ordu sıralarında değişik eğilimlerin en gerici çevrelerle göreceli,daha ilımlı kesimlerinin içiçe girme-siyle oluşan ve devirmeye hazırlanan cuntanın erke el koymasını,ABD emperyalizmi ve yerli egemen burjuva çevreler kendileri içinde tek olanaklı seçenek saydılar.Onlar 27 Mayıs ve 12 Mart deneyimlerinden hareket ediyor.Askersel devirmeleri kendi amaçları doğrultusunda kullanacaklarına güveniyor,burada ordu içindeki en gerici Amerikancı ögelere dayanıyorlardı.Bu koşullarda cuntanın hiç duraksamadan teröristlerin yanısıra ilerici güçlere işçi sınıfına karşı,saldırıya geçeceğini gördüler.Kısa erimde ordu üst yönetiminde radikal bir eğilimin doğmayacağı,generallerin varolan ekonomik politikanın ve izlenen dış politikanın dışına çıkmayacakları da bu çevreler için sır değildi.İşte 12 Eylülle ülkeyi sürükleyenlerin devirme karşısındaki tutumlarını bu nesnel ortam belirledi.Onlar şimdi cuntanın eylemlerini kendi amaçları doğrultusunda daha da etkilemek,askersel diktatörlük koşullarından yararlanmak yolunu tutuyorlar.

REJİMİLE İLGİLİ KİMİ GÖRÜŞLER ÜSTÜNE :

12 Eylül'den bu yana özellikle sol güçler arasında askersel rejimin niteliği üstünü bir tartışma yürütülüyor. Bu konuya ilişkin kimi sorunlar üzerine birkaç söz söylemeden önce, partimizin eylem birliği politikası için önemli olan bir saptamayı belirtelim. Bugün sol güçlerin genellikle birleştiği noktalar bizce eylem birliği için elverişli bir temel oluşturuyor.

Bu ortak noktalar nedir?

Birincisi, askersel diktatörlüğün ekonomik programının, dış politikasının temel doğrultusu bakımından, emperyalizm ve işbirlikçi tekel yanlısı olduğudur. İkincisi, onun asıl vuruşu işçi sınıfına, emekçilere, ilerici güçlere yönelttiğidir. Üçüncüsü, Cuntanın faşist rejimlere özgü terör yöntemleri kullandığıdır. Dördüncüsü, Barış, demokrasi ve toplumsal ilerleme için birleşmek, ~~ayrılmamak~~ birliği cunta rejimine son verme zorunluluğudur. Öte yandan birçok ilerici politik güç, cunta ve çevresindeki iç çelişkileri görüyor. Faşist MHP'ye karşı alınan önlemleri, en büyük tekel gruplarının kimi istekleriyle çelişen uygulamaları, gözardı edemiyorlar. Regan yönetiminin kimi dayatmalarına karşı eleştirileri, Sovyetler birliği ile öteki sosyalist ülkelerle sürdürülen ilişkileri dikkate alıyorlar. Buradan çıkan sonuç şudur: Rejim üstüne yapılan tartışma, kimi zaman ne denli ölçsüz suçlamalara yolaçarsa açsın, ilerici güçler arasında tek cephede birleşmek için olanaklar sanıldandan geniştir. Biz iyimser bir açıdan sorunlara yaklaşmayı sürdürmeliyiz. Kuş kusuz ilerici güçler arasına temelsiz, sekte ve serüvençi görüşlerde sızdırılmak isteniyor. Örneğin İğnin Sesi grupçuğu, Marksizme, Leninizme, Proleterya Enternasyonalizmine, Sovyetler Birliğinin ve sosyalist ülkelerinin barış içinde yanyana yaşama politikasına, TKP'nin Marksçı-Leninici çizgisine karşı kuşku yaratmak için, faşizm üstüne tartışmalardan yararlanmaya çalışıyor. Ne ki bu grup bugünkü rejimin faşist olduğunu kanıtlama adına, Komüntern 7 nci kongresinde yapılan tanımı yadsımaktan başka çıkar yol bulamamış tır. Cunta ile faşist MHP arasındaki çatışmaya, Hitlerciler arasındaki çatışmaları anımsatan gülünç yakıştırmalar dış ında hiçbir yanıt bulmamıştır. Cuntanın dış politikasındaki çelişkileri açıklamak şöyle dursun, Sovyetler Birliği ile Türkiye'nin ilişkilerini karalama yoluna koyulmuştur. Bu grup Kemalist akımın ordudaki etkinliği ve bunun cunta üstündeki yansımaları ile ilgili ortaya bir görüş koyamamıştır. Onun yerine Kemalist akımı toptan gerici bir akım sayan Troçkist görüşleri savunmakla iş in içinden sıyrılmaya çalışmıştır. Sol güçlerin geniş kesimlerinde bu konu larda kimi yanlış görüşler varlığını sürdürüyor. İş çinin Sesi grupçuğu işte bundan yararlanmak, rejimin faşist olup olmadığını sorununu, ilerici güçler arasında temel ayrılık konusu yapmaya çalışıyor. Buna göre bir yanda rejime faşist diyenler, öte yanda faşist demeyenler türünden bir ayrım yapılmalıdır. Bu ise ilerici güçleri bölme, TKP'yi yalıtılma girişimidir. Ne ki daha şimdiden bu deneme suya düşmüştür. Rejimin nitelenmesi üzerine görüş ayrılıklarına karşın, TKP ile öteki işçi partileri ve Kürt anti-emperyalist demokratik grupları arasında gerici askersel diktatörlüğün saldırılarına karşı, geniş ulusal güçlerin tek cephesini kurmak için birleşme eğilimi güç kazanıyor. TKP, bağlaşıklarıyla arasındaki bu türden görüş ayrılıklarına serin kanlılıkla yanıt veriyor. Kanımızca askersel diktatörlüğün gerici bir diktatörlük olduğu herkesin paylaştığı bir kanıdır. Ne ki bu rejimin faşist bir diktatörlük olduğunu söylemek onunla faşistler ve MHP'ye arka çıkan tekellerin gerici politik temsilcileri arasındaki ayrılıkları bir kenara bırakmak sonucunu verir. Kimi zaman cuntanın klasik faşist MHP'ye de karşı çıkan, daha başka bir faşist hareket olduğu söyleniyor. Ülkemizde klasik denilen faşizmin riskli olmasından ötürü bugünkü rejimin oluştuğu anlatılıyor. Ne ki bunları söyleyenler riskin nereden doğduğunu nedense açıklamıyorlar. Bizce gerçekte faşist MHP'nin erki egemen güçler için ve emperyalizmin değişik öğeleri için riskliydi. Çünkü MHP'nin erki demek bugünkünden çok daha dar sınıfsal temelde tekellerin en gerici, emperyalizmin en saldırgan kesimlerine dayanan bir erkin oluşması demektir. Bu ise yalnız işçi ve emekçilerin değil, büyük burjuvazini bile belirli kesimlerinin çıkarlarına ters düşüyordu. Bu üstelik emperyalizmin en saldırgan kesimleri dışında kalan güçlerin çıkarlarına da uygun değildi. Eğer faşist MHP erki ele alsaydı ülkede o zaman faşist bir diktatörlükten söz edilebilirdi. Milli Güvenlik Konseyinin diktatörlüğüne gelince, bu rejim yalnızca emperyalizmin en saldırgan kesimlerinin ve en gerici tekellerin değil, genel olarak emperyalizmin çıkarlarını kollayan ve tüm işbirlikçi tekelci burjuvazi adına ilerici güçlere karşı saldırıya geçen gerici bir diktatörlüktür.

Böylece o hem kendi içi nde çelişkiler barındırıyor, hemde dayanmaya çalıştığı yığın tabanı ile arasında çelişkiler taşıyor. Ortada bir de şu çelişkili görüş var. Kimileri 12 Eylül öncesi faşizm tehlikesinin yalnız MHP ile sınırlı olmadığını o nun daha geniş çevrelere örneğin: Cunta generallerinin dayandığını söylüyorlar. Ne ki aynı kesimler faşist generallerin kendilerinin desteklemeye hazır olması gereken faşist parti ve ona destek veren AP'nin en gerici kanadını niçin peşine takmadığını açıklıyorlar. Eğer tüm ilerici güçler bugünkü durumu, tüm çelişkileri değerlendiremez ve güçlü bir cephe kuramazsa, ülkemizdeki en gerici faşist çevrelerin rejim içindeki ağırlıkları artabilir. Çünkü en gerici diktatörlükle faşist hareket arasındaki çelişki uzlaşmaz değildir. Faşizmin kökünü ancak işçi sınıfının öncülüğünde tüm anti-emperyalist güçler kazayabilir. Bugün cunta ve onun karşısındaki güçlere çözümlerden kabataslak tek yan lı yaklaşımlardan kaçınmak gerekir. Örneğin bugünkü somut durum anlatılırken sorunu bir yanda cunta öte yanda tüm güçler biçiminde koymak gerçeği iyice yalınlaştırmak olacaktır. Bugünkü durumun özelliği şudur: Sağcı askersel cunta sınıf çelişkilerini yumuşatmak şöyle dursun, onları kimi finans kapital temsilcilerinin deyimiyle bir patlamaya yolaçacak ölçülerde keskinleştiriyor. Buradan çıkan sonuç rejimin bağrında proleteryanın burjuvaziye karşı, halkın emperyalizm, işbirlikçi tekelci burjuvaziye, toprak ağası blokuna karşı savaşımlarını keskinleştirecek objektif etkenler güçleniyor. Cuntanın ekonomik politikası milyonlarca emekçinin, orta katmanların, tekelci olmayan burjuvazinin çıkarları ile çelişiyor. Dahası cuntayla geniş halk yığınları arasındaki çelişki objektif olarak keskinleşme potansiyeli taşıyor. Ne ki buradangerici askersel cuntanın kendisine bir yığın tabanı edinemeceği sonucunu çıkarmak yanlış olur. Cunta özellikle 700 bin kişilik bir orduya dayanıyor. Onu kendi amaçları doğrultusunda etkiliyor. Onbinlerce emekli subayı yeniden aktif görevlere getiriyor. Kent küçükburjuvazisinin belirli kesimlerini, aydınları, serbest meslek sahiplerini yeni bir politik örgüt içinde birleştirmeye çalışıyor. Cuntanın orta katmanlara dayanma girişimi onun ekonomik politikasında yer yer bazı manevralara yolaçıyor. Memur maaşları, konut yapımı, köylülerden alınacak vergiler gibi konularda 24 Ocak kararlarına ters düşen ödünler veriyor. Subayların genellikle orta katmanlardan geldiği düşünülürse tüm bu girişimleri yalnız bir manevra olarak değerlendirmek tek yanlı bir görüş olur. Burada daha derin ve çelişkili süreçler söz konusudur. Orta katmanların yerli-bancai tekelci çelişkilerinden bugünkü yapısıyla ordunun etkilenmesi olanaklıdır. Bu durum rejimin yığın tabanı ile faşist diktatörlük arasındaki çelişkiden ve bağıntıdan farklıdır. Bir başka deyişle cuntanın orta katmanlar karşısındaki tutumunu faşist diktatörlüğün kendi yığın tabanı karşısındaki politikasına benzetmek ve bunu salt sosyal demagoji saymak bir yanlış olur. Bu yanlış aynı zamanda faşizmin, tekellerin en gerici, en saldırgan kesimlerinin katıksız çıkarlarını savunmasıyla nitelenen bir rejim olduğu gerçeğinin yadsınmasına götürür. Bu saptamanın pratik önemi şudur, ilerici güçler yalnız cuntayla orta katmanlar arasındaki çelişkiyi dikkate almakla kalamazlar, cuntanın orta katmanlara, geniş burjuva kesimlerine dayanma girişimleri sonucu cuntayla gerçekte cuntanın bir kanadı ile emperyalizm, işbirlikçi tekelci burjuvazi, toprak ağası bloku arasında şu ya da bu alanda çıkabilecek çatışmalarda öngörmelidirler. Daha şimdiden bu yöndeki belirtiler gerici basının bürokratları düşman ilan etmesi ile su yüzüne çıkıyor. Rejimin eğilimlerini belirleyen süreçler sanıldığından daha da karmaşıktır. Cunta ile sivil parlamenterizm yanlısı partiler arasında da açık bir çelişki vardır. Generaller parlamenter kurumları yoketmekle gerçekte halkın yasal, barışçıl savaşımının yollarını büyük ölçüde baltaladılar. Böylece işçi sınıfı ve bağlaşıkları çok daha çetin görevlerle karşı karşıya kaldı. Serbest ekonomistler, genellikle burjuva askersel diktatörlükleri, burjuva demokrasisine yeğlemiyorlar. Ne ki buradan bir yandan askersel diktatörlük, öte yanda parlamento yanlısı güçler biçiminde bir karşıtlık çıkarmak bu günkü somut durumda soyut bir saptamadır. Sözü edilen parlamento yanlıları tek türden değiller. Bunların arasında işbirlikçi tekelci burjuvazi, toprak ağası blokunun ana partisi AP'de yer alıyor. Ortada faşist bir cunta ile sağ merkezci Latin Amerika ve Avrupa deneyimindeki gibi Hıristiyan Demokrat parlamenter güçler arasındaki çelişkiye benzer bir durum yoktur. 30 yıldan bu yana Atatürkçülük belgisiyle hareket eden subaylarla, DP ve onun uzantısı AP arasındaki çatışmaların yarattığı sosyal psikolojik durumu da unutmak yanlış olur. Elbetteki komünistler asker-

sel diktatörlüğün gerici niteliğini unutmuyorlar. Ama en gerici güçleri ve emperyalizmin has partisine karşı, komünistler, ordunun yurtsever kesim- leriyle birleşmek istiyorlarsa, bu kesimlerin etkisiyle süren cunta-AP çatışmasına gözyummalıdır. Bu çatışmada emperyalizm, işbirlikçi tekelci burjuvazi toprak ağası bloku kendisinin bağlaştığı olan militarist klik eliyle orduyu etkilemeye çalışıyor. Cunta içinde bir kesim bunların konumlarını savunuyor. Bu durumda ilerici güçler soyut bir parlamenterizm cunta gelişmesine takılıp kalmazlar. Onlar tüm güçleriyle ordunun yurtsever kesimleriyle diyalog kurmak, cunta içindeki en gerici ögelerle görece ılımlı ögeler arasındaki uzlaşmayı bozmak için çalışmalıdırlar. Generallerin ordu ile halk arasında açtıkları uçurumun kap anması ancak yurtsever subayların, ilerici güçlerle işbirliğine bağlıdır. Ülkenin bağımsızlığı, devletin demokratikleşmesi derin dönüşümlerle halksıkıntılardan kurtulması bu bağlaşıklığı zorunlu kılıyor.

GERİCİ ASKERSSEL DİKTATÖRLÜK ALTINDA HALKIMIZIN SAVAŞLARI :

Yoldaşlar,

12 Eylül'den bu yana Türkiye gerici askersel diktatörlük rejimi ile yönetiliyor. Bu rejim temel doğrultusu bakımından tüm ilerici güçlerin karşısında yer alıyor. Emperyalizm ve tekel yanlısı bir politika izliyorlar. Onun iç politikasının bir özelliği de en bğnaz gericiliğe, faşist harekete, dinsel gericiliğe karşı tutum almasıdır. Sağcı, sivil politik güçlerle, liberal reformcu çevreler arasında sallantılı bir tutum izlemesidir. O aynı zamanda dış politikasında Nato'ya ABD ile ikili anlaşmalara bağlı kalmakla birlikte emperyalist ülkeler arasında ve emperyalist zmlle, sosy list ülkeler arasında sürekli çeliş kili manevralara başvuruyor. Cuntanın bu özellikler, onun sınıfsal bakımdan burjuvazinin geniş bir yelpazesine dayandığını gösteriyor. Bugün politik eylem tüm güçlere yasaklanmış olmakla birlikte, burjuvazinin sağcı ve liberal reformcu çevreleri kendi konumlarını basında belirtebiliyor. Güncel gelişmeler cuntanın ilerici güçler üstündeki faş izme özgü yöntemlerle yürüttüğü baskılarının daha da yoğunlaştığı, anti-komünist konumlarının derinleş tiğini gösteriyor. Dışpolitikada ABD Emperyalizminin saldırgan ama çları doğrultus unda sonuç almak için yaptığı baskılar artıyor. Bu süreç aynı zamanda cuntanın ve ordunun içindeki en gerici, en militarist ögelerle, görece ılımlı ögeler arasındaki çelişkilerin keskinleşmesine yolaçacaktır. Öte yandan değişik burjuva sivil politik güçlerine karşı cunta bağımsız politik konumlarını güçlendiriyor. Kurucu meclis tartışmalarında, AP-CHP yöneticileri karşısında cuntanın aldığı tutum erkteki generallerin paralelinde yeni bir bağcı politik örgütlenme yönündeki hazırlıklar bu gelişmenin kanıtıdır. Kurucu meclis yasası ile birlikte çıplak askersel diktatörlükten, demokratik özgürlüklerin son derece sınırlandığı sözde parlamenter, gerçekte yine baskıcı otoriter bir rejime geçiş yolunda adımlar atılıyor. Eğer tüm demokratik güçler, işçi sınıfı, emekçi halk yığınları cunta gitsinde ne gelirse gelsin deme yanılığına düşerse, o nedenle sözde demokratik geçiş adımları karşısında bugünkü baskılara boyun eğerek eylemsiz kalırsa bunun bedelini çok daha acı ödeyeceklerdir. Çünkü bu sözde parlamenter rejim hiçbir zaman demokratik olmayacaktır. Daha da önemlisi yarının sözde parlamentosu için bugün susmak, yalnızca şimdiki baskı ve sömürünün artmasına yolaçmakla kalmayacak, ülkemizin karşı karşıya olduğu tehlikeleri daha da yoğunlaştıracaktır. Demokratik özgürlüklerin yok edilmesi, anti-emperyalist demokratik güçlerin ağır baskı altına alınması, ordu ve cunta içindeki ve dışındaki en gerici işbirlikçi ögelerin objektif bakımdan güçlendiren elverişli koşullar yarattı. Bugün kimi belirtiler bu ögelerin artan ölçüde gelişim kazandığını gösteriyor. Bu durum ülkemiz için, dışta emperyalist serüvenlere sürüklenmek, içte bir avuç vurguncunun çıkarları adına, işçi sınıfının emekçilerin, orta katmanların çok daha acımasızca ezilmesi, ekonominin emperyalist tekel-lerin egemenliğine çok daha açık bir şekilde bağlanması, faşist ögelerin konumlarını yeniden güçlendirmesi tehlikesini yaratıyor. Bu durum gerici askersel diktatörlük koşullarında, ^{kasım 1974 kesimi} ortadan kalkmadığını gösteriyor. Gerici askersel diktatörlüğe karşı Barış, Bağımsızlık, Demokrasi ve Toplumsal ilerlemeden yana herkesle birleşmelidir. 12 Eylül askersel devirmesi Türkiye de emperyalizme bağımlı kapitalist toplumun derin bunalımını sonucudur. Bugün durum, ilerici güçler açısından ne denli ağır olursa olsun ileriye doğru ana eğilim, güçler oranının artık emperyalizm, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağası blokunun zararına geliştiğini gösteriyor. Bunalım Türkiyede kapitalizmin gelip geçici bir hastalığı değildir. Bunalım kalıcıdır ve egemen güçlerin manevra olanakları gitgide daralıyor. Bu du-

Tüm gerici faşist diktatörlük kavgalarında

rumda temel kurtarıcı görev işçi sınıfına düşüyor. O, tarihsel özgörevi gereği kendisini kurtarıırken, tüm ezilenleri de kurtaracak olan en devrimci sınıftır. Ve çoktan beri devrimci sürecin ana itici gücü olmuştur. Ezilen, iflasa çek sürüklenen tüm sınıf ve katmanlar eğer bugünkü durumdan kurtulmak istiyorlarsa, işçi sınıfıyla birleşmek zorundadırlar. Bugün komünistler, öteki ileri örgütlerle birlikte, işçi sınıfına ^{evli} bağlaştığı geniş emekçi yığınlara, orta katmanlara, tekelci olmayan burjuva çevrelerine bunalımdan çıkış yolunu gösteriyor. Bu ilk önce tüm anti-emperyalist, demokratik güçlerin tek cephede birleşmesidir. 12 Eylül öncesinden herkes gereken dersleri çıkarmalıdır. Sorumsuz belgilerle bundan böyle bir adım bile atmak olası değildir. Tek yol ^{devrimci} çığlıkları artık günümüzde, tek yol cuntayı yıkmak kılığında halkın karşısına dikilmemelidir. Herkes de biliyor ki komünistler yığınların bugünkü gerici diktatörlüğe ~~çıkarmak~~ son vermek için atacakları her adımın ön sıralarında yer alacaklardır. Ne ki sorun yığınları son ul savaşa hazırlamak, bunun için temel, ertelenmesi olanaksız görevi saptamasının 1 bilmektir. Bu görev emperyalizme, tekellere, sağcı askersel diktatörlüğe karşı barış, bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal ilerleme için tüm anti-emperyalist demokratik güçleri birleştirmektir. İşçinin Sesi oportunistleri gibi, bu görevi atlayanlara, 'öncü ortaya atılır, yiğitler ardına dizilir' t ekerlemesiyle ortaya çıkanlara, durdukları yerde bir çırpıda cuntayı yoketmekten sözedenlere, bilinçli proleteryanın yanıtı şudur. Ne durursunuz? Size engel olan mı var? Sol radikal belgilerin peşinde koşan tüm dürüst devrimci insanları devrimci taktiklerde birleşmeye çağırıyoruz. Boş devrimci gevezeliğe işçilerin karnı toktur. Milyonlarca emekçi için yaşamsal olan savaşlar içinde güçleri birleş tirmek gerekiyor.

TÜRKİYENİN EMPERYALİST SERÜVENLERE SÜRÜKLENMESİNİ ÖNLEMELİK İÇİN :

İşçi sınıfımızın, halkımızın, tüm ülkenin bugün karşı karşıya olduğu büyük tehlikenin kaynağını, ABD emperyalizminin yeni gerginlik, nükleer savaş körükleme politikası oluşturuyor. ¹⁹⁷⁴ ~~Emperyalist~~ ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin gerici politik güçler, bu politikanın destekleyicisidirler. Cuntanın ¹⁹⁷⁴ ~~aygıtı~~ dış politikada yer yer gerçekçi eğilimler de yer alıyor. Örneğin Türkiye hükümeti Nato dışında yükümlülükler girmeyeceğini, ABD çevik güçlerine üs vermeyeceğini ortadoğuda çatıştırılacak yeni paktlara girmeyeceğini açıkladı. İsrail ile Türkiye arasındaki diplomatik ilişkilerin en aza indirme kararını aldı. İsrailin son d önemde filistin halkına karşı yoğunlaştırdığı barbarca saldırılara karşı, bölgedeki komşu arap devletleriyle birlikte konum aldı. Ne ki ABD ve Natoya bağımlılık koşulları emperyalizmin en seldirgan çevrelerinin eline Türkiyeye baskı yapmak için büyük kozlar veriyor. Cuntanın dış politikasındaki denge kurma tutumu, emperyalizmin ülkemizi kendi serüvenci amaçlarına araç etmesini önleyebilir mi? Kuşkusuz bugün Türkiyenin Sovyetler Birliği ile olumlu ilişkiler içinde olması, bölgedeki Arap halklarıyla, İslam ülkeleriyle ilişkilerin geliştirilmesi Pentagonun Türkiyenin dış politikasına vermek istediği yön ile çelişiyor. Ne ki emperyalizme, Natoya bağımlılık, ülkemizin derin ekonomik zorlukları, ABD emperyalizminin ülkemiz üstündeki baskılarına, şantajlarına olanak veriyor. Gerici burjuva basınında silah fabrikası kurma karşılığında ABD ye bir jest yapmaktan çevik güçlerin ülkemizde üslenmesine izin vermektense sözedenler boşuna konuşmuyor. Onlar gerçekte Türkiyenin silahlanmasından çıkarı olan en asalak tekellerin sözcüleridir. Bu güçler orduda en militarist çevreler dayanıyorlar. Bugün ülkemizde bir çok ilerici, demokrat ve liberal görüşlü insan ABD emperyalizminin Türkiye üstündeki baskılarına açıkça karşı çıkıyor. Onlar çevik kuvvetlerin Türkiyede üslenmesine ABD ve Nato üslerinin komşu ülkelere karşı saldırgan amaçlarla kullanılmasına hayır diyorlar. Türkiyedeki nükleer yığınların kaldırılmasını istiyorlar. Sovyetler Birliği ile Türkiye arasında Lenin-Atatürk dönemi dostluğunu savunuyor. Çok geniş çevrelerin ABD'nin saldırgan politikasına ve ülkemize yönelik baskılarına karşı, barış uğrunda Türkiyenin emperyalist serüvenlere sürüklenmemesi uğrunda birleşmesi için olanaklar vardır. TKP, bu güçlerin savaşımını destekliyor. Bu durumda, ülkemizin karşı karşıya olduğu bu tehlikeyi küçümsemek, barış uğrunda savaşımın bir bakıma cuntaya karşı savaşım gölgelediği yolunda çarpık, dayanıksız görüşler ileri sürmek, erkteki generallerle ABD arasındaki anlaşmazlıkları görmezden gelmek yanlış olacaktır. Bugün bir yandan cuntayı destekleyen, öte yandan kimi somut sorunlarda barıştan yana tutum alan çevreler vardır. Bu çevreler ancak barışın ardıcıl savunucuları ile işbirli-

ği yaparlarsa amaçlarına ulaşabileceklerini unutmamalıdır. Biz bu çevrelerde içinde olmak üzere herkese barış için, gerginliği azaltmak, ülkemizi emperyalist serüvenleri sürüklemekten korumak için sesini yükselten herkese elimizi uzatıyoruz. Komünistler en geniş barış güçleri ile omuz-omuz verilen savaşım içinde kendi program amaçlarını Natodan çıkmanın, ABD üslerini sökmenin zorunluluğunu, bağımsız, barışçıl dış politika amacını yığınlara kavratacaklardır.

EKONOMİK YIKIMI ÖNLEMEK-KEMERLERİ SIKMA POLİTİKASINA KARŞI, HALKIN YAŞAM KOŞUL LARINI SAVUNMAK İÇİN :

Cunta devirdiği hükümetin ekonomik politikasını genel olarak uyguluyor. 24 Ocak kararları diye anılan bu politika emperyalist finans kuruluşlarınca dayatılmış tır. O yine sömürgeci yöntemlerle, yerli ve yabancı tekellerin karlarını güvence altına almak, Türkiye'yi emperyalist sistem içinde tutmak amacını taşıyor. Bu programın uygulanması bunalımın yükünün emekçilere yüklenmesidir. Generaller ne kadar demokrasiye dönüştürselerse etsin bu politikayı, işçi sınıfına, köyde, kentteki emekçilere baskı ve zorbalıktan başka bir yöntemle dayatmak olanak dışıdır. Bu halk düşmanı politika, bunalıma sözde bir çözüm, ülkeyi yıkımdan kurtarmak sözde bir aracı olarak gösteriliyor. Gerçekte ise bu politika 1980 yılında ulusal gelirin düşmesine, üretimin duraklamasına, dış borçların artmasına yolaçmıştır. Aynı yıl Koç grubunun ~~şirket~~ karları kendi verilerine göre artmıştır. Buna karşılık işçilerin reel ücretleri son üç yılda kimi verilere göre % 41 düşmüştür. Bu politika yalnız işçi sınıfının değil, tüm emekçilerin, orta katmanların, tekel dışı burjuvazinin çıkarları ilede gelişiyor. Yine bu politikanın getirdiği sonuçlar kimi tekeller ~~xxx~~ arasında bile yer yer 24 Ocak kararlarının yeniden gözden geçirilmesi yolunda seslerin yükselmesine neden oluyor. Bugün işçi sınıfının yaşam koşullarının kötüleşmesine karşı sendikal hakları uğrundaki savaşımı günceldir. İşçilerin sendikalaşma, toplu sözleşme, grev hakları uğrundaki istemleri, yitirilen tüm ekonomik kazanımları geri alma savaşımını TKP destekliyor. Vergi yükünü, kredileri tekellere aktırma politikasına köylülerin, küçük ve orta mülk sahibi kesimlerinin karşı çıkışlarını bu yöndeki istemlerini partimiz savunuyor. TKP, ortak pazara girilmesine karşı çıkıyor. O ulusal ekonominin yıkımına, ülkemizin ekonomik bağımsızlığının büsbütün yokedilmesine yolaçacak bu karara karşı çıkan tüm çevrelerle dayanışma içindedir. Cuntanın yerli ve yabancı tekellerin çıkarına, emekçilerin kemerlerini sıkma politikasına karşı yığınların savaşım potansiyeli ~~kıskırtıyor~~ birikiyor. İşçiler daha şimdiden birçok fabrikada işten atmalara, toplu sözleşme haklarının çiğnenmesine, pahalılığa karşı yarı-legal, illegal örgütlenmeler aracılığıyla direnişler yapıyor, esnaflar protesto mektupları ile cuntanın politikasını eleştiriyor. İlerici demokratik çevrelerle birlikte burjuvazinin kimi sözcüleride 24 Ocak kararlarına karşı çıkıyor. Onlar Sosyalist ülkelerle eşit yarara dayalı ekonomik ilişkilerin ulusal ekonomiyi ayağa kaldırmak için taşıdığı önemi kavriyor. Nato harcamalarının, ekonomik yıkımın en büyük nedeni olduğu giderek anlaşılıyor. Daha şimdiden cunta çevrelerinde bu politikanın uygulanması üstüne çelişkiler ortaya çıkmaya başlamıştır. Kimi tekellerin sözcüleri emperyalistlerin çizdiği çizgiden, en küçük bir ayrılma karşısında cuntayı en sert biçimde eleştiriyor. Tüm bu olgular yığınların ekonomik istemleri uğrundaki savaşımının, politik savaşımına dönüştürülmesinin, bu savaşımın egemen güçlerin, cuntanın iç çelişkilerini daha da keskinleştirmesinin olanaklarını gösteriyor.

GERİCİLİĞİN, FAŞİZM YANLILARININ BAŞKALDIRMASINA VE CUNTANIN İLERİCİ GÜÇLERE YÖNELİK BASKILARINA KARŞI, DEMOKRATİK ÖZGÜRLÜKLER İÇİN :

12 Eylül öncesinde Türkiye'nin görülmemiş bir terörizm salgını ile sarsıldı gını, halkın can güvenliğinin kalmadığı gün 1, faşizm tehlikesinin tırmandığını unutmuyoruz. Ama hiç kimsenin unutmaması gereken bir gerçek daha var. Bugün kanlı eylemleri nedeniyle yargılanan faşist katiller, tekelci burjuvazinin gerici kesimlerine desteklenmiştir. ABD, Federal Alman Gizli servislerinin ve tekellerinin en gerici çevrelerinin gücüne dayanmıştır. Şimdi bu parti gerici burjuva basınında savunuluyor. Cuntanın ve ordunun en gerici kesimleri bu partinin öçünü almak için ilerici kesimlere, komünistlere karşı barbarca saldırıları kışkırtıyor. TKP, faşist terörizmin bir kez daha başkaldırmayacak ölçüde ~~geçiltiler~~ si için, ilerici güçlerin savaşımını destekliyor. Halkımızı, faşist teröristleri savunanlara karşı uyarıyor. Ve ilerici güçlere yönelik saldırılara karşı

Kimi, tekelci 24 Ocak arasında çelişki

çıkmağa çağırıyor. Gerici rejimin kalıcılığının ve faşistlerin yeni - den güçlenmesinin önünü kesmek için, cunta içindeki en gerici ögelere karşı birleşmek ve cuntanın halka karşı tüm saldırılarını geriletmek gerekiyor. Bugün terörist eylemlerin büyük ölçüde gerilediği bir gerçektir. Ne ki şimdi terörizmle uzak yakın ilişkisi olmayan güçlere karşı devlet eliyle terör uygulanıyor. Amansız bir baskı oluşturuluyor. Barbarlığa varan uygulamalar sürüyor. Cunta faşizme özgü yöntemler uyguluyor. DİSK yöneticilerine idam cezası isteyen Askeri savcılar, gerçekte işçi sınıfının çan düşmanlarının koruyucularıdır. Tüm demokrasi yanlısı güçler, DİSK yöneticilerine karşı yönelen bu cinayet planını boşa çıkarmak için birleşmelidirler. Ulusal ve uluslararası dayanışma sonucunda aşırı gerici gerici geri adım atmak zorunda kaldı. Askeri savcılığın varlığını ileri sürdüğü DİSK davası iddianamesinin, var olmadığı açığa çıkarıldı. Bu olgu bugünün zor koşullarında bile savaşılırsa başarıya ulaşmanın olanaklı olduğunu gösteriyor. TKP, DİSK yöneticilerinin, tüm sendika militanlarının özgürlüğe kavuşmasını, serbest bırakılmasını istiyor. Terörizmle ilgili olmayan tüm tutuklular salınmalıdır. Bugün Cuntasında yatsımadığı işkenceğe karşı, her türlü baskı ve zorbalığa karşı savaşım günceldir. Komünistler işkencecileri açığa çıkarma savaşımını örgütlemekten geri durmayacaklardır. Cunta zindanlarında yatan, işkenceden geçirilen tüm tutuklularla dayanışmayı yükselteceklerdir. 90 işkence günü yasasının kaldırılması, gözaltına alınan herkesin hemen yargı önüne çıkarılması yolundaki geniş çevrelerin istemini vargüçle destekliyeceğiz.

Askersel diktatörlük koşullarında şovenizm, Türkiye Kürdistanında kamçılanıyor. Kürt ulusu üstündeki baskılara son verilmesi istemini TKP savunuyor. Ayrılıkçı teröristleri kovuşturma adı altında Kürt Ulusuna, Kürt Devrimci demokratlarına düşman gibi saldıranlar, kendi uluslarının da düşmanıdır. TKP demokratik güçleri destekliyor. Cuntanın danışma meclisi tümüyle göstermelidir. Diktatörlüğe geçirilmek istenilen bir kılıftır.

Kurucu meclis sorusunda Cuntayı karşı tarafında olsa kapitülasyon abisim

GÜNCEL SAVAŞIM, DEVRİMCİ AMAÇ :

Komünistler cuntanın ilerici güçler üzerindeki baskılarının her bir uygulamasını boşa çıkarmak, cunta koşullarında en küçük ekonomik, sosyal istemleri, en küçük özgürlük istemlerini elde etmek için yığınların giriştikleri tüm eylemleri destekliyor, destekliyeceklerdir. Bugün yığınların bu istemlerle savaşıma atılmaları, devrimci savaşım yoluna koyulmaları demektir. Bir cuntadan istemde bulunulmaz diye yığınları hor görme tutumuyla birlikte değiliz. Komünistlerin tutumu, en küçük demokratik, ekonomik haklar için başlayan protesto eylemlerini küçümsemek, bu yolla yığınları pasifize etmek değil, bu eylemleri yüreklendirmek, onları yaymak, partimizin devrimci amaçlarına bağlamasını bilmektir. İşte en küçük ekonomik, demokratik istemler uğrunda bile olsa, yığınların savaşımaları sürecinde ülkemizi bugün içinde bulunduğu tehlikelerle dolu bunalımlı durumdan kurtarmak için olanaklar doğacaktır. Ulusal demokratik güçlerin cephesi böyle istemler için savaşımalar sürecinde ortaya çıkacaktır. Eğer güçlü bir anti-emperyalist, demokratik hak hareketiyle, silahlı güçlerin yurtsever kesimleri arasında bir bağlaşıklık kurulması başarılırsa, bu daha ilk adımda ordu ve cunta içindeki en gerici, Amerikancı güçleri bozguna uğratabilir. Bu güçlerin birliği cunta rejimine son verebilir. Ulusal demokratik güçlerin geçici devrimci hükümeti kurulabilir. Bu hükümet ilk adımda demokratik özgürlükleri sağlamalı, devleti demokratikleştirmeli, derin anti-emperyalis, anti-tekel ulusal dönüşümleri başlatmalı, demokratik bir kurucu meclis için seçimlere gitmelidir.

Yoldaşlar,

Gerici diktatörlük koşullarında komünistlerin yığınların arasındaki günlük çalışmalarını yeni bir yaklaşım gerektiriyor. Bunun iki nedeni var: **Birinci-** 12 Eylül öncesi görece demokratik özgürlüklerin var olduğu bir durumdan her türlü yasal olanakların iyice daraldığı bir duruma geçildi. Bugün devrimci demokratik amaçlarını açıkça ilan edebilen yığın örgütleri büyük ölçüde dağıtılmıştır. Ortada cuntanın denetlediği, eylemleri iyice sınırlanmış, çoğu gerici yönetimlerin elinde olan yığın örgütleri var. Sorun bir yandan bu örgütler içinde çalışmasını öğrenmek, öte yandan örgütsüz bırakılan yığınları yeni koşullara uygun örgütlemenin yollarını bulmaktır. Bu görevler bizim taktiğimiz açısından tümüyle yeni olmasa bile, 12 Eylül öncesinde gerici yönetimli yığın örgütlerinde çalışıyorduk. Çok daha iyidir. Onlar yığın çalışmalarımızın başlıca ağırlık noktasını oluşturmaktadır. İkincisi, yığınlar arasında çalışma deneyimini incelemek ve geçmişte ortaya çıkan özellikle sol sektör yanlısları ortadan

kaldırmak zorunludur.Yığınlar arasında çalışmalarımız eğer eleştirel bir değerlendirmeden geçirilirse ortaya çıkan sonuç şu olacaktır.Parti örgütlerimize yığınlar arasındaki çalışmalarını sırasında zengin deneyimler biriktirdiler.Üstlerine düşen görevleri yaratıcılıkla ve partimiz için onur kaynağı olan bir özveriyle yerine getirdiler.İşte bu sağlam birikim,çalışmalarımızda ortaya çıkan başlıca zayıflıkları,sekte yanlılıkları bugün yoketmede en büyük etkeni oluşturunyor.Elde edilen deneyimler ve başarılarla dayanarak yapılan büyük etkeni yığınların rolü ile partinin rolü arasındaki diyalektik bağı daha iyi kavramak ve partiyi yığınların yerine koyma yanlılığının tüm izlerini ortadan kaldırmaktır.Yasal olanakların böylesine daraldığı,yığınları devrimci eylemliliğinde gözle görülür bir artış olmadığı ve partinin sert saldırılarla yüz yüze geldiği bir durumda yığınlar arasındaki çalışma sorunu üstünde özellikle durmak doğru mu? Askersel diktatörlük koşullarında geniş bir yığın hareketinin ortaya çıkması hayal değildir.Bizim 12 Eylül öncesi deneyimimiz özel yanlar taşısa bile bu tezi kanıtıyor.1 Mayıslar,Genel grevler böyledir.Birlik dayanışma hareketi

hareketi kimi eksik yanlarına karşı anti-komünist yasağın kırılabilmediğini,yığınların aktif savaşları ile böylesi bir hareketin kendisini, egemen sınıflara dayatabildiğini gösterdi.Elbette bu deneyimi bugün yinlemek sözkonusu olamaz.Ama yeni deneyimler de vardır.12 Eylül sonrası bir dizi fabrikada ortaya çıkan illegal,yarı-legal işçi komitelerinin elde ettiği deneyimin ayrıntılı incelenmesi bundan sonraki pratiğimize ışık tutacaktır.Tarihsel deneyim tam da böyle bir durumda yığınlar arasında çalışma sorununa doğru bir yaklaşımın büyük bir önem taşıdığını gösteriyor.Bu sorun doğru çözümlenmezse teoride sol sekterlik,pratikte partinin yığınlardan yalıtılması ve serüvencilik ortaya çıkar.Bu da illegal çalışmadan geri çekilme,yığınlara gitme adı altında sınıf işbirliği,sağ oportünizm eğiliminin doğurur.Bugün doğru tutum derin gizlilikte,çelik disiplinli partinin tüm zorluklara karşın yığınlar arasında çalışmalarını örgütleyebilmektir.Bugünlük çalışma yığınların partiye güvenini pekiştirmek,işçi sınıfının öncülüğünde geniş bağlaşıkları birleştirmek,ve son çözümlemede,devrimin öznel etkenini oluşturmak gibi tarihsel bir görevin yerine getirilmesidir.Çetin koşullarda böylesi bir görev koyabilmek komünist partinin her durumda tarihsel iyimserliği koruyabilmesinin kanıtıdır.Eğer yığınlar arasında çalışma stilimizi daha da olgunlaştırır ve gerici yönetimli yığın örgütleri içinde bile çalışmayı daha iyi öğrenebilirsek,askersel diktatörlüğün önüne koyduğu gerici amaçlara ulaşmasını önleyebiliriz.Sonucu yığınların savaşmaları belirleyecektir.Bize düşen görev ise yığınların hergünkü savaşımına yardım etmek,bu savaşımın içinde yığınlardan öğrenmek,ve onlara savaşımın her adımında,her evresinde doğru yolu göstermektir.

Yoldaşlar,

Yığınlar arasındaki çalışmalarımızda kimi zaman ortaya çıkan yanlış yığınları devrimin öznesi,devrimin gerçek yaratıcısı olarak görmeyi unutmaktır.Günlük propagandamızda başlıca ağırlığı partinin savaşımını tanıtmaya ayırmak yığınlara komünistlerin savaşımını kanıtlamak işine en büyük değeri vermek,bu yanlıştan kaynaklanıyor.Gerçekte ise yığınlar,işçi sınıfı savaşıyor.Komünistler ise bütün öteki politik akımlardan ayrımlı olarak yığınların savaşımına en önde katılıyor,onun örgütlenmesi için vargücüyle çalışıyor ve doğru yolu gösteriyor.Bir başka örneği ele alalım.Geçmişte şu ya da bu yığın örgütünde komünistlerin yönetime gelmesi burjuva ve oportünist basında 4 komünistler yığın örgütlerini ele geçiriyor çığlıklarına nede oluyordu.Ne ki zaman zaman bizim basınıımızda,propagandamızda benzer deneyimlere rastlanabildi.Oysa komünistlerin örgütleri ele geçirmek gibi özel bir amaçları yoktur.Geçmişte birçok yığın örgütünde komünistlerin yönetimlere getirilmesi yalnızca burjuva gösteri Komünistler yığınların güvenini kazandı.Niçin?Çünkü yığın örgütlerine katılan komünistler özel çıkarlar peşinde koşmuyor.Onların işçi sınıfının,emekçilerin çıkarlarından başka çıkarları yoktur.Komünistleri öteki akımlardan ayıran en temel özellikte yığınların çıkarlarını en tam,dile getirmeleri ve bunların nasıl elde edebileceklerini en doğru bir biçimde ortaya koyabilmeleridir.Yığınlara öğretirken onlardan öğrenmeyi de bilmeleridir.Yığınlar arasındaki çalışmalarımızın en önemli bir yanı,proleter olmayan emekçi sınıf ve katmanlara,işçi sınıfıyla bağlaşıklığın zorunluluğunu kavratmaktır.Bu ise sözkonusu sınıf ve katman-

lar arasındaki sürekli bir çalışmayı gerektirir. Geçmişte özellikle köylüler, esnaf ve zanaatçılar arasındaki çalışmalar zayıf kaldı. Bu sınıf ve katmanları iyi tanımak, onlara özel bir biçimde seslenmek zorunludur. Bu sınıf ve katmanlara işçi sınıfının rolü her zaman doğru anlatılmıyor. Bizim propagandamızda kimi zaman bağlaşıklıkla gereği işçi sınıfı tek başına devrim yapamaz teziyle kanıtlanıyor. Gerçekte ise biz yığınlara, işçi sınıfıyla birleşmezlerse niçin amaçlarına ulaşamayacaklarını anlatmalıyız. Bu ise işçi sınıfının kendisini kurtarırken tüm ezilenleride kurtaracağını belirten temel düşüncemizin yığınlara benimsetilmesi sorunudur.

Partimizin yığın çalışmasının düzeltmede tutulacak ana halka, parti temel örgütlerinin rolünü kavramak oluyor. İşyerlerinde, oturma yerlerinde, okullarda kurulan temel örgütler, partimizin yığınlarla değinme noktalarıdır. Parti yığınların sosyal, psikolojik durumunu bu kanalla öğrenir, en başta bu kanalla yığınlara görüşlerini iletir. Onların savaşımına katılır. Parti hücreleri yığınlar arasındaki çalışma stilini yetkinleştirdiği ölçüde yığınlar partiye daha çok güveneceklerdir. Her temel örgüt en çetin sorunları, eğer yığınların durumunu yakından ve doğru biliyorsa çözebilir. Gizliliği korumaktan bir grevi örgütlemeye kadar her konuda sorulara verilecek yanıtlar, içinde çalışılan yığınların durumunu çözümlenme temeline dayanmalıdır. Eğer yığınlar arasında çalışmalarda bu ilkeler, konular pekiştirilirse o zaman pratikte ortaya çıkan yanlışlar, yığınların sosyal psikolojisini önemsememe, yığın örgütlerini partiyle karıştırma, ezilen tüm sınıf ve katmanlar arasında çalışma yerine, en kolay alanlarada sıkışıp kalma, bağlaşıklık güçlerle yığın örgütleri içinde gereksiz sürtüşmeler, kolaylıkla giderilebilir.

SENDİKAL SAVASIM :

12 Eylül öncesinde sendikal savaşım içinde sınıf ve yığın sendikacılığının konuları daha da güçlendi. Sendikal hareket içinde birlik eğilimleri giderek hız kazandı. Bir dizi işkolunda Türk-İş ve DİSK'e bağlı sendikalar, işçiler eylembirliği yolunda kimi kazanımlar elde ettiler. DİSK, özellikle güçlü sınıf sendikaları Maden-İş, Bank-Sen ve öteki sendikalar Türk-İş yönetiminin ve tabanına eylem birliği çağrılarını yapıyor, fabrikalarda ayrı sendikaların üyeleri bu çağrılarını olumlu karşılıyorlardı. Petrol, Çam, Karayolları, Bayındırlık, Tekstil işçileri eylem birliği yolunda adımlar attılar. Bu gelişmeler ortamında Türk-İş genel başkanı 1 Mayıs DİSK'le birlikte kutlayabileceklerini açıkladı. Türk-İş sıralarında sendika ağalığına karşı, sınıf sendikacılığı hareketi güç kazandı. Komünistler, bu savaşım içinde aktif yer aldılar. 12 Eylül'den sonra cuntta, DİSK ve ona bağlı sendikaları kapattı. Sınıf ve yığın sendikacılığını yasakladı. Ne ki DİSK'te kazanımları hala yaşıyor. 12 Eylül'den bu yana işçiler sendikasız da kalsalar yeni koşullara uygun örgütlenmeler oluşturmak yoluyla hakları için savaşmak yolunu bırakmadılar. Komünistler işçilerin bu savaşımına tüm güçleriyle destekliyorlar. Parti örgütleri bugünkü yeni koşullarda varolan açık sendikalarda çalışmayı başa almadılar. Cunta içinde ve dışındaki en gerici militarist, Amerikancı güçler, onların güdümünde olan askersel savcılar tutuklu DİSK yöneticilerine karşı saldırılarını yoğunlaştırıyor. Terörizmle ilgisi olmayan DİSK yöneticilerini, sendika militanlarını idam cezası istemiyle yargılama niyetlerini açığa vuruyorlar. Komünistler tüm bu saldırıların geriletilmesi için tüm demokrasi güçlerini birleşmeye çağırıyor. Onlar tutuklu DİSK yöneticileri ve sendika militanlarının serbest bırakılması için yürütülen ulusal ve uluslararası dayanışmayı var güçleri ile destekliyor, destekliyeceklerdir. Cunta Türk-İş'i kapatmamakla birlikte, çalışmalarını köklü bir biçimde sınırladı. Eylemlerini duruma getirdi. Dahası bu örgüt kapatılmak şantajı altında bırakıldı ve cuntanın tüm işçi sınıfı kararlarına katılmaya zorlandı. Türk-İş yönetimindeki kimi gerici öğeler cuntanın sendikal harekete karşı yönelttiği saldırıya açıkça yardım etmekte yüzbinlerce işçinin çıkarlarını kabaca çigniyorlar. TKP, Türk-İş'in, işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda atacağı her adımı destekleyecektir. TKP, sendikaları kapatılan işçilerin bir çok konuda Türk-İş'e bağlı sendikalara başvurmalarını ve bu sendikaları işten atmalara, baskı ve sömürüye karşı eylem zorlamalarını, dahası bu amaçla Türk-İş'e üye olma yolunda istemde bulunmalarını, yeni ve önemli bir olgu sayıyor. "İstifa serbest, üyelik yasak" belgisiyle cuntanın ve Türk-İş yöneticilerinin kapıları işçilerin yüzüne kapıyor. İşçilerin üyelik istemiyle bu kapıları zorlaması, onuncularına bağlı sendikal konulardan gerilediğini değil, tam tersine Türkiye proleteriyasının sendikal savaşta elde ettiği

ği olgunluğu yansıtıyor.Çünkü bu işçilerin aynı zamanda kendi sendikal savaşım geleneklerini illegal,yarı-legal örgütlenmelerle yaşattıkları,bugünde sendikalarının önder kadrolarını heryolla destekledikleri biniliyor.İşçiler,DİSK'in kendiliğinden açılacağı günleri eylemsiz beklemeyeceklerini ortaya koyuyorlar.Ne yapmak gerektiğini kendi sınıf önsezileriyle bulup çıkarıyor.İşçi sınıfının kendi deneyimiyle yarattığı savaşım yöntemini,komünistler incelemeli,onlara yardım etmek için çalışmalıdır.Komünistler bir yandan bu görevlerini yerine getirirken,öte yandan DİSK'li ve Türk-İş'li işçiler arasında partinin temel politikasını yayacaklardır.TKP,sendikalar üstündeki tüm yasak ve kısıtlamaların kalkmasını,tüm sendikal hakların tanınmasını istiyor.Bu amaç gerçekleştirmeli ve tüm sendikal işçiler,en aşağıdan yukarıya doğru kendi seçtikleri delegelerle özgür birlik sendikalarını ~~kurmak~~ yaratmalı,DİSK,Türk-İş bölünmesine özgürce sonvermelidirler.Çünkü işçiler en başta Türk-İş yönetimindeki geçici sendikacıların yarattığı sendikal bölünmüşlüğü acısını çok iyi tanımışlardır.Komünistler aynı zamanda,işçi sınıfına ~~devrimci~~ ~~süngü~~ gücüyle devlet sendikası düzeyine getirilmek istenen Türk-İş'de sözde birleştirme dayatmasını açığa çıkarmalıdır.Birliğe evet ama özgürce birliğe evet belgisini öne atmalıdırlar.

GENÇLİK HAREKETİ :

Cunta gençliği terörizmden kurtarma,iş ve meslek edinmelerini sağlama,eğitim olanaklarını genişletme,eğitimde düzenliliği sağlama yönünde çeşitli vaatlerde bulundu.Ne ki o,temelde emperyalizm ve tekel yanlısı bir politika izlediği için tüm bu sorunların kaynağına gitmedi,gidemez.Uygulanan ekonomik politikanın sonucu yüzbinlerce genç işsizliğe itildi.Sendikal haklara konan yasaklar,genç emeğin sömürsünü daha da artırdı.Yüksek öğrenimin paralı yapılması,özel okulların açılması gibi uygulamalarla işçi ve emekçi çocuklarının eğitim olanakları büsbütün ellerinden alınmak isteniyor.Öte yandan cunta gençliğin özgürce örgütlenme olanaklarını engelleyici yasaklar getirmeye çalışıyor.Yukarıdan aşağıya bir gençlik örgütünün kurulmasından söz ediliyor.Tüm bunlar cuntanın getireceği sözde demokraside işçi sınıfının,emekçi yığınların olduğu gibi,gençliğinde demokratik hak ve özgürlüklerden yoksun bırakılacağını gösteriyor.12 Eylül gençlik hareketi açısından bir dizi yeni sonuçlar ortaya çıkardı.Herşeyden önce terörizm çıkmazının işçi sınıfına ve demokrasi hareketine verdiği zararlar,onun karşı devrimci özü pratikle bir kez daha kanıtlanmış oldu.Aske sel cunta demokrasi güçlerine saldırıda,terörizmi kendisine dayanak yaptı.Terörizmin batağına saplanmış çok sayıda genç,türlü provakasyonlarla kırıldı.Küçük burjuva devrimciliğinin uzun süredir yaşadığı dağılma ve çözülme süreci sürüyor.Kuşkusuz bu kesimin içinde kendi deneyimlerinden ders çıkarma,terörizmin çıkmazını görme,işçi sınıfının sorunlarına yaklaşma fırsatı doğuyor.Komünistler sol radikal konumlardaki gençlik kesimlerinin buldukları yanlış ideolojik ve politik görüşlerinden sıyrılmalarına yardımcı olmalıdır.Bunun için bir yandan geçişimin değişik görünüş biçimlerine karşı,ideolojik savaşımı daha da yükseltmek,öte yandan bu akımların etkisinde kalan,provokatif nitelik taşımayan kesimlerle eylem birlikleri kurmak gereklidir.İGD ve diğer gençlik örgütlerinin kapatılmasıyla birlikte ilerici gençler legal çalışma olanaklarından yoksun kaldı.Bugün ilerici gençlerin önünde yeni koşullara uygun merkezi,örgütsel bağımsızlığa sahip,yığinsal çapta bir gençlik örgütlenmesinin daha sağlam temeller üzerinde sürdürme sorunu duruyor.TKP,ilerici gençlerin,anti-emperyalist,anti-faşist yurtsever bir platforma dayalı geniş,yığinsal bir gençlik hareketi yaratma yolundaki savaşımını destekliyor.Birleşik bir gençlik örgütüne ulaşılması hedefi güncelliğini koruyor.İlk elde işçi sınıfı partilerine ve tüm anti-emperyalis,demokrat,anti-faşist gençleri birleştirmekt,giderek CHP'li gençleri ve terörizme karşı olan,provokatif eylem çizgisini izlemeyen öteki gençlik kesimlerini kavramak yolunda ilerici gençlerin saptadıkları perspektif doğrudur.

ÖĞRETMEN VE MESLEK ADAMLARI HAREKETİ :

Demokratik öğretmen hareketinin ülkemizde önemli bir işlevi vardır.Öğretmenlerin toplumun uz üzerinde ilerici yönde geleneksel etkileri vardır.Öğretmenlerin savaşımı demokrasi hareketine köylere kadar ulaşma olanakları veriyor.12 Eylül öncesinde öğretmenler üzerindeki baskı,kıyım ve sürgünler akıl almaz boyutlara varmıştı.Öğretmenlerin örgütlenme özgürlüğü ellerinden alınmıştı.12

çüde gelişmese de ileriye doğru adımlar atılıyor.TKP,bu partilerle her düzeyde görüşmelerin,sorunları tartışmanın yararına inanıyor.Özellikle üst düzeydeki görüşmeler,karşılıklı yapılan yanlışların zamanında düzeltilmesine,önlemlerin alınmasına olanak sağlar.Kalıcı bir eylem birliği ortamı, eylem birliğiyle oluşturulur.

Yoldaşlar,

Geçmişte devrimin aşamaları üstüne özellikle TIP ile partimiz arasındaki görüş ayrılıkları büyük ölçüde giderilmiştir.Buna karşılık şimdi TIP ve TSİP ile rejimin niteliği ve izlenecek politika üstüne yeni görüş ayrılıklarının ortaya çıktığı görülüyor.Bu konuda bizim tutumumuz açıktır.Üç parti arasında,rejimin niteliği üstüne yapıcı bir tartışma,görüş değiş-tokuşundan yanayız.Ne ki bu tartışma birlikte eylemlere girişmemizi engellememektir.Kanımızca bu partilerle daha yoğun bir eylem birliği için geniş olanaklar doğmuştur.Biz bu olanakları değerlendireceğiz.TIP ve TSİP ile eylem birliği,işçi sınıfı partilerinin,komünistlerin ülkemizin politik yaşamında,yığınların savaşımına yol göstermekte daha etkin bir rol oynamasını sağlayacaktır.Her üç parti,işçi sınıfı ve halkımı için somut politik bir seçenek oluşturmaya doğru birlikte adım atmalıdır.Bize göre işçi sınıfının politik birliği süreci,onun partileri arasındaki eylem birliği sürecinin derinleşmesine bağlı bir sorundur.Bu sürecin temposu,biçimi ve öteki yönleri içinde geçerlidir.Böyle bir eylem birliği ülke içinde nasıl gerçekleşebilir.Bunu başarmanın yeni yollarını bulmak gerekir.Bugün yığınlar arasında ~~ayrışıklığı~~ yeni koşullara uygun çalışma biçimleri bulmak,yaratmak,üç parti arasındaki eylem birliğiyle çok daha kolay olacaktır.Yurt dışındaki işçilerimizin yığın örgütleri,bunların çalışmalarına yardımcı olmak işide özellikle üç parti arasında çözülmesi gereken bir sorun olarak gündemde duruyor.Disbak, Gerçek,ADK,Fidef arasında eylembirliğinden de öte tam bir birlik yolunda atılacak adımları komünistler destekleyeceklerdir.İşçilerin bölünmesini önlemek yalnızca ulusal bir sorun olmuyor.Sorun üstelik üç partinin uluslararası görevi oluyor.Burada sözkonusu olan Türkiyeli işçilerin buldukları ülkelerdeki işçi sınıfı sıralarına yeni bölünmeler taşımamaktır.Kanımızca Avrupadaki Türkiyeli işçileri buldukları ülkenin ayrılmaz bir parçası saymak noktasından birlikte yürümeliyiz.

TEMEL BAĞLAŞIKLIK- İŞÇİ-KÖYLÜ BAĞLAŞIKLIĞI :

Ulusal demokratik güçlerin tek cephesinde işçi sınıfının temel bağlaşığı köylülüktür.Köylü yığınlarının durumu cunta koşullarında daha da kötüleşiyor Vergilerin yüksek,taban fiyatlarının düşük tutulması,banka faizlerinin artması, tefecilerin ve aracılardan vurgunları,gübre ve öteki tarım girdilerinde aşırı fiyat artışları küçük köylü işletmelerinin yıkımını hızlandırıyor.Daha şimdiden tarım alanında,en büyük kapitalist çiftlikçilerin,toprak ağalarının dışında,zengin ve orta köylü işletmeleri için durum kötüleşiyor.Tekeller tarım alanlarına el atıyor.Tarım ürünlerini işleyen endüstride tekelleşme,bu gelişmelerin temelini oluşturuyor.Özellikle Türkiyenin ortak pazara girmek planı,Türkiye tarım için,köylü için en büyük tehlikeyi oluşturuyor.Planlama örgütünün son verileri de bunu açıklıyor.Köyde sınıfsal ayrışma sancılı bir süreçtir.Ve bu süreç derinleşiyor.Tarım proleteryası büyüyor.Sendikalarda birleşmeye başlıyor.Ne ki her yıl yüzbinlerce insan kentlere akın ediyor.Yurtdışına göç olanakları artık daralmıştır.Böylece büyük kentlerin çevresinde yoksulluk kuşakları dev gibi büyüyor.Kapitalist toplumdaki çürümeyi bir belirtisi oluyor.Kırlarda geniş köylü yığınlarıyla,tekeller ve toprak ağaları arasındaki çelişki keskinleşiyor.Köyde kooperatifleşme gelişti.Büyük çiftlikçilerin,ağaların,bankaların etkisindeki Fiskobirlik,Çukobirlik benzeri birliklerin yanı sıra yüzlerce köyde Köy-Kooperatörler ortaya çıktı.Milyonlarca köylü artan bir aktiflikle,Köy-Kooperatörlerde örgütleniyor ve bu örgütler demokratik köylü hareketinin programını pratik savaşım içinde yaratıyorlar?Kooperatif hareketi yalnız küçük ve orta köylülerin durumunu iyileştirmek isteminde bulunmakla kalmıyor,bunun yanı sıra demokratik toprak reformu için savaşıyor.Onlar,uzun yıllar gericiliğin,burjuva partilerinin peşinden giden köylüyü uyarmaya başladı.Bu süreç işçi sendikalarıyla,kooperatiflerin bağlaşıklık kurmasında çok açık yansıyor.Komünistler kooperatifleşme hareketinde kapitalizmin temellerine dokunulmadan ilerleme sağlanabileceği yönündeki reformist hayallere karşı köylüleri uyardılar.Onlar tekellerin tarım politikalarının köylüye yıkım getireceğini açıkladılar.Kimi zengin köylülerin kapitalist çiftlikçilerle bağlaşıklık içinde kooperatifleri ele geçirme giri-

şimine karşı az ve orta topraklı köylüleri komünistler destekledi.
Yoldaşlar,

Geçmişte köylü yığınları arasındaki çalışmalarımızın deneyiminden sonuçlar çıkarmalıyız. Örneğin köylü yığınları arasında çalışmak için geçmişte yararlanılan örgüt biçimlerini anımsayalım. Bu konuda iki görüşe değineceğiz; Birincisi, Ülke çapında yeni köylü örgütleri kurulmalıdır. İkincisi, bu örgütlenme zorlamadır. Varolan örgütlere ve özellikle kooperatiflere yönelmek gerekir.

Dernek türü örgüt ancak yığınların savaşımı içinden çıktığı, onların gereksinmelerine yanıt verdiği ölçüde yararlı olur. Partimizin deneyimi yataş derneklerin sınırlılığını açıkça gösterdi. Dernek çalışmasının ~~konu~~ sınırlı olan güçleri dağıtmaktan öteye elle tutulur, somut başarılar sağlamadığı görüldü. Buna karşılık bu zorlamadan 1980 Mayıs plenumundan sonra vazgeçen parti örgütleri köylü kooperatiflerinde etkin çalışma yaptı. Şimdi bu deneyim ışığında köylülüğün bugün varolan çeşitli örgütlerinde ve kooperatiflerinde çalışmanın, onları güçlendirmenin yollarını bulmalıyız. Yoksul köylülüğün yüzyıllar boyunca ana istemi topraktır? Ağadan, tefeciden, aracıdan, ezgiden, yoksulluktan kurtulmaktır. Ne ki köylü yığınları arasında çalışmak için ilden ile, bölgeden bölgeye özellikler taşıyan köylülüğün istemlerini bilmek gerekir. Partimizin yerel örgütleri bunu yeterince bilemiyor. Yerel propagandamız köylülere seyrek zamanlarda sesleniyor. O zamanda onlara işçi-köylü bağlaşıklığından, köylünün rolünden, tarımda üretim ilişkilerinden söz ediyor. Ne ki köylülüğün çok yalın isteklerini yeterince açıklama, anlaşılır bir dille ~~ortaya koyamıyor~~ ^{ortaya koyamıyor} Köylülüğün komünistleri anlamadığından yakınmak yerine, köylülüğü anlamaya çalışmak gerekir.

Kuşkusuz yerel örgütlerimiz bir çırpıda köylerde örgütlenme sorununu çözsün demek gerçekçi bir yaklaşım olmaz. Doğallıkla bu örgütlenme zor koşullarda gerçekleşiyor. Öyleyse partinin köylü yığınlarına yönelmesinde, kentlerdeki yerel örgütlerimiz özel bir örgütlenme ~~şeması~~ ^{şeması} yapmalı ve onu adım adım uygulamalıdır. Herşeyden önce köylü yığınları arasında propaganda, ajitasyon çalışmasını güçlendirmeliyiz. Köylü yığınları arasında parti komitelerini örgütlemenin köylü kılığında, köye sızarak gerçekleşmeye ceğini komünistler biliyor. Bizim herşeyden önce taram programımızın, köylülerin çıkarları karşısındaki tutumumuzun köylüye gitmesi gerekiyor. Bu da ancak onların somut istemlerini bilmekle başarılabilir. Köylülerden haber toplamak köylü yaşamına özgü bilgileri derlemek parti örgütlerinin görevidir. Bunu sağlamak için onların elinde önemli araçlar vardır? Köy öğretmenleri arasındaki sempatizanlar, tarım işçilerinin sendikaları köylü giden işçiler, sağlık memurları köyle partinin bağlarını kurmakta geniş olanaklardır. Bir parti komitesi köyün içinde olmasa bile propaganda ve ajitasyonu ile köylü yaşamının içine dalabilir. Ve adım adım köylüler arasında örgütlenme ortamı yaratabilir. Köylerde çalışma ne denli ardıcıl olursa, partimiz gerçekçiliğiyle tanınmış Anadolu köylüsünün güvenini o ölçüde kazanacaktır. Geniş köylü yığınlarına dayanan onları etkileyen politik akımlarla bağlaşıklık, işçi köylü bağlaşıklığını kurmada ve köylüler arasında örgütlenme olanakları açmakta önemli rol oynayacaktır. Köylülük içinde, onun çeşitli örgütlerinde, kooperatiflerinde çalışırken, partimizin cephe politikası temelinde köylülük içinde etkili olan politik güçlerle, her düzeyde bağlaşıklık, eylem birliği kurmak gerekiyor.

KOMÜNİSTLER VE KEMALİSTLER :

Komünistlerle Kemalistler arasındaki eylem birliği, Kemalizmin doğası gereği karmaşık bir sorundur. Ne ki ülkemizin ~~yapısı~~ ⁷³²⁰¹⁵¹ bu politik güçler arasında güçlü bir işbirliği sağlanmasını gerektiriyor. Ulusal demokratik cephe sorunlarının aydınlatılmasında, Kemalizm üzerine Marksist-leninist çözümlere büyük önem taşıyor. Bu çözümlere sınıfsal ve tarihsel açıdan ~~bir~~ yaklaşım gerekiyor. Bu akımın sınıf temeli, niteliği ve gelişme eğilimleri bilimsel olarak saptanmalıdır. TKP, kuşkusuz uzun yıllar önce Kemalizm üstüne birçok değerlendirmeler yapmıştır. Bu değerlendirmelerin arasında sağ, ya da 'sol' yorumlara rastlansada partimizin temel değerlendirmeleri doğruluğunu koruyor. Kemalizm ulusal burjuvazinin ideolojisi olarak ortaya çıkmıştır. Ulusal kurtuluş savaşı içinde biçimlenen bu ideoloji anti-emperyalist bir öz taşıyor. Padişahlığa ve halifelığe karşı savaşım, bu ideolojiye kimi demokratik özellikler kazandırmıştır. Kemalizm bir burjuva ideolojisi olmakla birlikte, o küçük burjuvaziye özgü halkçı konumlara da bir ölçüde yöneldi. Ne ki Kemalizm işçi sınıfının, halkın demokratik haklarına karşı, tutumuyla, feodalizmin kökten yok edilmesine yanaşmamasıyla,

Eylülden sonra da çok sayıda öğretmen çeşitli nedenlerle gözaltına alındı, tutuklandı. Komünistler, demokratik öğretmen hareketini bütün güçleriyle desteklediler. Öğretmenlerin ekonomik, demokratik ve mesleki istemleri uğrunda savaşıma omuz verdi. Baskı, kıyım ve sürgünlere karşı ardıcıl bir savaş yürüttü. Partimizin bu yolla öğretmen hareketi içinde kısa zamanda etkin konumlar kazandığı biliniyor. Partimiz mühendisler, teknik elemanlar, doktorlar arasında aktif bir çalışma yürüttü. Ve ileri konumlar kazandı. Komünistler, bu meslek sahiplerinin ekonomik, demokratik istemleri uğrunda savaşımlarına omuz verdi. Denebilir ki, geçtiğimiz dönemde bu alandaki çalışmalarımızın en belirgin özelliği, geniş bağlaşıklar ve eylem birliği politikamızın yaratıcılıkla yaşama geçirilmesi olmuştur.

KADIN HAREKETİ :

12 Eylül öncesinde ülkemizde demokratik kadın hareketi etkin bir gelişme gösterdi. İKD bu hareketin itici gücü ve taşıyıcısı oldu. Geniş ölçüde işçi, emekçi kadınları kendisine çekti, örgütledi, eğitti. Demokratik kadın hareketi yalnızca kadınlar içinde değil, genel demokrasi savaşımında, ilerici güçlerin eylem birliğinde, barış hareketinin gelişmesinde de rol aldı. Partimiz, demokratik kadın hareketinin savaşıma omuz verdi. Komünistler önümüzdeki dönemde de kadınlar arasında çalışması ile, irili ufaklı petçok legal olanaktan yararlanarak, demokratik kadın hareketinin gelişip güçlenmesine omuz vermeyi sürdürecektir. Bu devrimci hareketin hem bugünü, hem de yarını açısından büyük bir önem taşımaktadır. Demokratik kadın hareketinin yığınsal çıkışları, onun eşsiz bir güç kaynağı olduğunu açıkça ortaya koymuştur.

ULUSAL DEMOKRATİK GÜÇLERİN TEK CEPHESİ ÜZERİNE :

Yoldaşlar,

Bugünkü karmaşık ve sorunlu koşullarda, tüm ulusal demokratik güçlerin tek cephesi için savaşım, partimizin güncel temel politikasıdır. Bu politikayı yaşama geçirebilmek için ne yapmalıyız? Bizce alınan kararların birtek değerlendirme ölçüsü vardır. O da pratiktir. TKP programı yazıldığından bu yana 7 yıl, parti konferansı toplandıktan sonra 4 yıl geçti. Cephe politikasını açıklaya demekki çok oluyor. Üstelik partimizin bu politikası yeni değil. Bu geçtiğimiz yıllar işçi sınıfının, emekçilerin, orta katmanların, yığınsal eylemlerinin yükseldiği toplumun politik, toplumsal sarsıntılara tanık olduğu yıllardı. Tüm ilerici güçlerin faşizm tehlikesi ile karşıya geldiği bir dönem yaşadık. Bugün ise askersel diktatörlük kurulmuştur. Kısaca ulusal demokratik güçlerin birleşmesini sağlayacak gerçekten elverişli koşulların var olduğu yılları yaşadık, yaşıyoruz. Ne ki partimiz önüne koyduğu ulusal demokratik cepheyi gerçekleştirme görevini yerine getirebilmiş değildir. Burada bir sorunu tartışmak yararlı olacaktır. Ulusal demokratik cephe programı ile TKP'nin yakın programı arasındaki bağ nedir? Daha geçen 1980 plenumunda şöyle bir yaklaşım vardı: Bu ulusal demokratik cephe programı ile partinin yakın programını özdeş sayma yanlıştır, biz bunların özdeşliğini birçok kez yayınlarımızda duyurduk. Böyle bir tutum önceden partinin elini kolunu bağlamak olmuyor mu? Bu bir bakıma ya bizim programımızı onaylarsınız, ya da ulusal demokratik cephe olmaz anlamına gelmiyor mu? Cephe sorununun uzlaşmayı da içerdiğini unutmamalıyız. Nasıl bir cephe düşünüyoruz? İdeal bir cephe mi, yoksa varolan sınıfların temsilcilerinden oluşacak reel bir cephe mi? UDC'nin TKP'ye özgü bir belge olduğu bizde çok sık söyleniyor. Bu doğaldır. Cephe programı TKP'nin yakın programıdır dersek bu eleştiriler her zaman yerinde olacaktır. Ne ki cephe sorunu somut, gel-geç olmayan bir sorundur. Parti en üstten en alt örgüte kadar, sürekli toplumun tüm sınıf ve katmanlarını, onların örgütlerini, politik partilerini incelemelidir. Özellikle politik örgütlerin yığın örgütlerinin yeni eğilimlerini, onların programlarını, yönetimlerini, üye bileşimlerini, iç ilişkilerini ayrıntılarıyla bilmek gerekir. BU yapılmada parti yönetiminin çok iyi düşünülmüş cephe programı platformu hazırlaması yalnızca boşyere emek harcamak olur. Sonuçta yapılan cephe programlarına yığınların inancı kalmaz. Şöyle denilebilir mi? Biz kimse onaylamasa da bir cephe programı yayınlar, böylece yığınları etkileriz. Ne ki yaşam durmuyor. Ayrıntılı cephe programlarını yeni ekonomik, sosyal gelişmelere göre ayarlamak gerekiyor.

CEPHE PROGRAMI VE ASGARİ PROGRAM

Yoksa program uygulanmadan gncelliğini yitiriyor. Doğru bir tutum bir yandan ~~partimizin~~ partimizin yakın programını propaganda etmektir. Öte yandan yığınların öne sürdüğü onlar için ivedi olan şu yada bu bağlaşıklık olabilecek parti ya da örgütün benimsediği demokratik, anti-emperyalist istemleri tutarlı, devrimci bir içerikle savunmaktır. Bir başka deyişle cepheye kazanmak istediğimiz güçlerin, sınıfların bizce benimsenebilecek olan istemleri için yığınları eyleme çekmek, bu istemleri devrimci amaçlarımıza bağlamaktır. Bu istemlerin herbiri için en geniş eylembirliği, politik bağlaşıklık aramak ve yaratmaktır. Komünist partisi kendisi için istemler öne sürmez. Öyleyse yığınların istemlerini onlardan öğrenmek yoluyla dile getirmenin yollarını bulmalıyız. Komünistlere yığınların istemlerini öğrenmek ve bu istemler için savaşında en geniş yığınları birleştirmek, yığınlar üzerinde etkili politik akımların yerel temsilcileri ile bu istemler çerçevesinde eylem birliği yapmak görevi düşüyor. Cepheyi oluşturmaya için onun programına ilişkin doğru bir anlayış zorunludur. Bunun yanı sıra bugün somut olarak cephe içerisinde yer alması olanaklı güçleri saptamak, onlarla esnek ilişkiler geliştirmek gerekir. Temel çıkış noktamız açıktır. Politik güçlerin cephe birliği tabanda yürütülen çalışmalarla belirlenir. Ne ki bu mekanik biçimde önce tabanda çalışmak, sonra yukarıda işbirliği anlayışını haklı çıkarmaz. Parti var güç yle yığınlar arasında çalışmalı ve aralıksız tüm demokratik parti ve grublarla politik blok kurmanın yollarını bulmalıdır. Daha bugünden sağcı askersel diktatörlüğün karşısında barış, bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal ilerleme uğrunda ardıcıl savaşan güçler vardır. Eğer komünistler, onlara yakın işçi partililer, CHP'li Kemalistler anti-emperyalist konumlara gelen dinsel çevreler, Kürt anti-emperyalist demokrat grupları birleşebilirse, bu milyonlarca insan için ileriye doğru bir atılım yapma yolunu açacaktır. Ne ki günümüzde cepheye çekilebilecek güçlerin konumlarına yeniden değerlendirilmelidir. Bugün bu politik güçlerin kutublaşması nasıldır? Somut durum bu soruna yalınkat bir yanıt verilemeyeceğini gösteriyor. Cuntanın dışındaki tüm güçlerin tek bir cepheye birleşmesi olanaklı mıdır? Örneğin AP yönetiminin cuntaya kimi alanlarda karşı çıkışının sınıfsal ve politik niteliği gerici dir. Bu parti cuntanın ilerici güçlere yönelik baskılarını, emperyalizm ve tekel yanlısı uygulamalarını destekliyor. CHP'nin tutumu daha karmaşıktır. Örneğin Ecevit cuntanın karşısında konuşuyor. Ne ki bu partinin değişik kanatları cuntanın görece ilımlı ögeleleriyle diyalog kuruyor. Genellikle Atatürk'çüler bir çok alanlarda karşı çıkışlarda Cunta'ya şu yada bu yönde destekliyor. Bu karmaşık yapıdan bir nedeni değişik burjuva politik kümeleri arasında Cunta'nın dengeli politikasıdır. Cunta ve ordu yönetimi içerisindeki ilişkilerin, bir denge politikasında kimi zaman en gerici güçlerden yana, kimi zaman liberal çevrelerden yana sapsmalar yaratıyor. Kuşkusuz Cunta her geçen gün saldırısını daha çok işçi sınıfına, ilerici güçlere karşı yoğunlaştırdıkça onun karşısında giderek b y yeni güçler oluşuyor. Bu durumda komünistler bir yandan ortaya çıkan ve yarın çakacak olan toplumsal muhalefetin ister eski, ister yeni somut her temsilcisini zamanında tanımalı, onlarla eylembirliği olanaklarını kullanmalıdır. Öte yandan komünistler düşman kamptaki en küçük çatlaktan yararlanmalıdır. Bu çatlaklar işçi sınıfına, ilerici güçlere manevra olanakları veriyor. Partimiz bütün bu ilişkilerin arasında esnek bir politikayla, tüm ulusal demokratik güçleri birleştirmeye çalışmalıdır. Bu ise bugün Cunta'nın çevresinde geçici kümelenenlerde içinde emperyalizm, işbirlikçi tekelci burjuvazi, toprak ağası blokuna karşı tüm güçleri hesaba almayı gerektirir. Bunları birleştirmek, Cunta'nın tüm saldırılarına, Cunta'nın en gerici Amerikancı ögelerine karşı geniş bir hareket yaratmak olanaklı ve zorunludur. Adına ne dersek diyelim yakın gelecekte anti-emperyalist demokratik güçlerin erkinin embiriyonu olacak tek cephe bugünden TKP ve öteki işçi Partilerinin ortak politikasıdır. Bu düşünce birliği cephenin gerçekleştirilmesi için daha şimdiden somut adımların atılabileceğini gösteriyor. En önemlisi bugün ülkenin politik yaşamında milyonlarca işçi ve emekçinin çıkarlarını savunabilecek tek almasığ öyle bir cephe olabilir. Bugün dar gibi görünen olanaklar, ilk adımlar atıldıktan sonra politik savaşım süreci boyunca genişliyecektir. Bu tarihsel olanakları boşa harçmamak tüm ilerici güçlerin elindedir.

İŞÇİ SINIFININ EYLEM BİRLİĞİ:

Anti-emperyalist, anti-tekel, anti-faşist, anti-gövenist güçlerin tek cephesi işçi sınıfının değişik partileri arasındaki eylem birliğine sıkı sıkıya bağlıdır. 12 Eylül devriminden sonra TKP ile TIP ve TSİP arasında ilişkiler gereken ölçüde geliştirilmiştir. İlerici düşünce adamları da...

burjuva sınırlılığından ve bencilliğinden kurtulamamıştır. Komünistler, Kemalizmin tarihsel rolünü değerlendirirken onun olumlu olduğu kadar, olumsuz yanlarda taşıdığını unutmuyorlar. Bu gerçek ulusal burjuvazinin

kaynaklanıyor. Ama sonuç olarak Komünistler Kemalizmin Türkiye tarihinde oynadığı rolün nesnel bakımdan ilerici niteliğini vurguluyorlar. Tarihimizde ilerici rol oynayan bu idolojinin bugün kü rolü nedir? Bu sorunun yanıtını burjuvazinin evrimi ve iç ayrışmasını ele almadan vermek olanaksızdır. Bu yön temsel yaklaşım idolojilerin ekonomik ve sınıfsal yapıdan daha bağımsız olduğu görüşü ile tamamlanmalıdır. Burjuvazinin yığınlara yaydığı bu idolojiyi ondan bağımsız olarak bugünde etkilediğini şu yada bu katman üzerinde sürdürüyor. Kemalizm idolojisinin taşıyıcısı ulusal burjuvazinin bugün kendi içinde derin ayrışmalara uğramıştır. Onun bir kolu tekencilğe tırmanıyor. Emperyalizmle işbirliği yapıyor. Bir kolu ise yerli ve yabancı tekellerin dışında kalıyor. Cumhuriyetin ilk yıllarında burjuvaziyle arasındaki ayrılıklar çok daha sili olan kent orta katmanları bugün proleteryağına daha çok yaklaşıyor. Buna karşın birbirleriyle çelişkiler taşıyan güçler nasıl oluyorda Kemalizmi savunabiliyor.

Bunu Kemalizmin bugünde şu ya da bu ölçüde geniş orta katmanları etkilemesiyle açıklamak olanaklıdır. Kuşkusuz değişik sınıf ve katmanların temsilcileri Kemalizmi aynı özde savunuyor. Onlar Milliyetçiliğin değişik varyantlarını savunuyorlar. Özellikle burjuvalaşan eski toprak ağaları, emperyalizmle en sıkı bağlar kuran büyük alım-satımcılar, Kemalizme karşı en gerici ideolojik akımları destekledikleri biliniyor. Bunların temsilcisi durumundaki DP, onun uzantısı AP Kemalist akımın dışındaki politik gücü oluşturuyor. Bunlar Kemalizmin anti-emperyalist özüne saldırıyor. Toplumdaki tutucu, gerici önyargıları politik etkinliklerini artırmak için körükliyorlar. Günümüzde Kemalist akımın içinde değişik sınıfların çıkarlarını yansıtan ayrılmı eğilimler ortaya çıkıyor. En kalın çizgileriyle bu eğilimleri üç ana grupta toplamak olanaklıdır. Birincisi, bugün resmi ideolojî düzeyine yükseltile Ataturkçülük anlayışıdır. Bu görüşü savunanlar Ataturkçülüğü bugünkü egemen sınıfların çıkarlarına uyduruyorlar. Yalnızca Kemalizmin anti-emperyalist özünü bir yana bırakıyor, onu tekellerin liberal eğilimine indiriyorlar. Onula Natoculuğu savunuyorlar. Öyleki günümüzde Kemalizmin karşıtları bile bu tür bir Ataturkçülüğü kendi propagandalarında kullanabiliyorlar. İkincisi, CHP'ye egemen olan eğilimdir. CHP ideologları Kemalizmi Sosyal Demokrat reformizmle yenileme savındadır. Bu tutum CHP'nin alacalı sınıfsal bileşiminden kaynaklanıyor. Tüm özgül yanlarına karşı CHP'nin Ataturkçülük anlayışı yerli ve yabancı tekellerle çıkar çatışması olan burjuvazinin Emperyalizm ve tekellerle, işçi sınıfı arasındaki sallantılı konumunu yansıtıyor. Üçüncüsü, Kemalizmin devrimci, demokratik yorumudur. Bu görüşteki Ataturkçüler anti-emperyalist anti-tekelle devrimci dönüşümlerden yana oluyorlar. Geçmişte Yön, Devrim dergisinde kümelenen bugün bir bölümüyle CHP'de yer alan görüşler konuları bakımından, işçi sınıfına yaklaşan Kent orta katmanlarının çıkarlarını yansıtıyor. Kuşkusuz Kemalizmin bu ayrı eğilimleri arasındaki sınırlar değişmez değildir. İç içe geçmeler sözkonusudur. Bu eğilimler Kemalizmden etkilenen aynı yığınlara seslendikleri ölçüde hem birbirinden, hem de seslendikleri yığınlardan etkileniyorlar.

Yoldaşlar,

Günümüzde en gerici çevrelerin bile Ataturkçülük bayrağı altında halk düşmanı eylemlerde bulunması, onların Kemalizmin etkisindeki yığınları yanlarına çekmek istediklerini gösteriyor. Buradan biz şu sonucu çıkarıyoruz. Komünistler Kemalistlere seslenmeli, onları Kemalizmin anti-emperyalist özüne bağlı olarak en gerici güçlere karşı Ulusal demokratik cephede Komünistlerle, öteki ilerici güçlerle işbirliği yapmaya çağırmalıdır.

KOMÜNİSTLER VE ORDU :

12 Eylülde generallerin erke el koymasıyla, ordunun politikleşme süreci yeni bir aşamaya yükseldi. Bu durum ordu sorununu güncelleştiriyor. Bu olgu yurtsever subayların, astsubayların işçi sınıfıyla bağışıklığını çok daha yaşamsal bir duruma getiriyor. Sorun ordunun kaçınılmaz politikleşmesi hangi yönde gelişecek sorunudur. Büsbütün Halk düşmanı bir yönde mi, yoksa ulusal çıkarlar yönünde mi ? Birincisi, TKP, bu ikilemi yok sayan, gerçekte onun karşısında eli kolu bağlı duran, kaba sözde sınıfsal yaklaşımları onaylamıyor. Tüm solcu aşırıların bu tür yaklaşımları gericiliğin orduyu ilerici güçlere karşı kışkırtmasına ola-

nak veriyor. İkincisi, bu ikilemi sözlerle örtbas eden, ordu kışlaya dönünce sorun çözülür diyen, sivilci burjuva görüşlere de partimiz karşıdır.

Burjuva reformcu ve sağcı partiler böylece orduyu yalnızca düzenin savunucusu olarak görmek istiyor. Üçüncüsü, TKP, sivilciliğin tersyüz edilmiş türü olan kurtarıcı ordu anlayışının kökten yadsıyor. Herşeyden önce bu bakış açısı gericiliğin, militarizmin elinde orduyu halkın üzerine düşmanca sürme sonucuna varıyor. Kurtarıcı ordu görüşüne ülkeye bugünkü durumdan kurtarmak isteyen subaylarda savunuyor. Ne ki bunlarda işçi sınıfıyla yığınlarla bağlanmadan giriştikleri her eylemde, bu yanlış görüşün birçok kez kurbanı oldular. Ordunun yalnızca egemen sınıfların baskı aracı olduğunu söylemekle yetinmek, Marksizm-Leninizmin ordu sorunuyla ilgili görüşlerini kabalaştırmak olur. Ordu egemen sınıfların baskı aracıdır. Ne ki kör bir aracı değildir. Türkiyenin yakın tarihi ordunun birçok durumda burjuvazinin değişik grubları arasında görece bağıksız bir rol oynadığına tanık olmuştur. Militarizmin işlevini, NATO'ya bağımlılığın ve Oyak gibi kuruluşla orduyu tekellerin iş ortağı durumuna getirme politikasını geriçileştirici rolü de, bunlara duyulan tepkilerde birlikte görmek gerekir. Subaylar ve Astsubaylar Pentogonun, NATO'nun, tekellerin kendilerine gitgide daha da olumsuz ve halk düşmanı bir rol vermeleri karşısında sessiz kalamayacakları mı? Osmanlı despotizminin arttığı ağır kışla disiplini, buna eklenen modern Amerikan ordu yönetmenliği, subayların, astsubayların tepkilerini boğabilecek mi? Bu soruların yanıtı ordunun yurtsever kesimleriyle tüm öteki ilerici güçler arasındaki eylem birliğinin kurulup, kurulmayacağına, Barış, Bağımsızlık, Demokrasi, Toplumsal İlerleme savaşımının ordu sınırlarını ne ölçüde etkileyeceğine bağlıdır. Komünistler, ordunun demokratikleşmesi emperyalizmin, NATO'nun vurucu gücü olmaktan çıkarılmasını istiyorlar. Şurası açıktır: Emperyalizmin kışkırttığı silahlanmaya karşı çıkan Komünistler, silahsızlonatımsız bir ordudan söz etmiyorlar. Biz ülkenin savunulması için gerçekten, ulusal çıkarlar, ulusal bağımsızlık temelinde bir savunma anlayışının zorunluluğunu görüyoruz. Bu ulusal güvenlik anlayışı, NATO'nun ülke savunmamızı hiçe sayan, emperyalist saldırganlık programına kökünden karşıdır. Komşu ülkelerle dostluk koşullarında, ülke savunmasına yeterli bir ordu günümüzde ağır savaş harcamalarına katılmadan ayakta tutabilir. Oysa NATO'ya bağımlılık bu yükü daha da ağırlaştırıyor. Sorun ülke savunması gereklerini aşan emperyalist çıkarlar yönündeki silahlanmaya karşı çıkmak, ordunun elindeki silahları, militarizmin, barışa, ve demokrasiye karşı bir tehtid aracı olmaktan çıkarmaktır. Ülkenin politik yaşamında ordunun her defasında daha gerici amaçlar için halkın üzerine sürülmesini önlemek, gerici diktatörlüklerin aracı bir ordu yerine, ülkeyi emperyalizme karşı halkla birlikte savunan bir ordu yaratmak olanaksız değildir.

Ancak böylelikle halkla ordu arasında giderek derinleşen uçurum kapanabilir. Ordu ancak böylelikle ulusal kurtuluş savaşı yıllarının onurlu geleneğine dönebilir.

* Orduyla tekelleri burjuvazi arasındaki uçurum kapanmamasına derinlerdi. Bu saygı fon üzerinde Kemalizm artık geçmişte olduğu gibi burjuvazinin en tepelerinde ort katmanlara kadar geniş bir yığınını çıkarlarını birarada yansıtmıyor.

KOMÜNİSTLER VE ULUSAL SORUN :

Türkiyede uluslar,ulusal azınlıklar yaşıyor.Bunlar nüfusun % 20 sini oluşturuyor.Kürt ulusu bunlardan içinde başta geliyor.TKP bu soruna somut yaşıyor.Kürt ulusal hareketinde çok değişik akımlar,çeşitli örgütlenmeler vardır.Bunlarla ilişkiler karmaşıktır.Bizim bunlara yaklaşımımız kuşkusuz bu uluslara özgü ulusal duyarlılıkları gözönünde bulundurmalıdır.Bugün sözkonusu gruplar,ulusal sorunun çözümünü değişik açılardan tartışıyorlar.Bunların çoğu genellikle Kürt ulusunun değişik ülkelerdeki bölünmelerinin tümü adına konuşuyorlar.Kürdistanın tüm parçalarının birleştirilmesinden söz ediyorlar.Biz bu grupların,Kürt ulusunun acılı tarihi karşısında böylesi bir tepkiyle ortaya çıkmalarını anlayabiliyoruz.Ne ki ulusal duygulardan daha önemli olan bugünkü Kürt ulusal sorununa somut,tarihsel açıdan bakmaktır.

Bölgemizdeki anti-emperyalist süreçler emperyalizmin bu gelişmeye karşı her yönden saldırgan tutumu,bölgedeki gericiliğin kışkırtılması,Kürt sorununa bakışımızı belirleyen bir etkidir.Nasıl bir Kürt ulusal hareketi devrimci sürecin ilerlemesine yardım edebilir ? Yani,hareketin emperyalizme karşı kesin ikircimsiz bir tutum ~~stabilite~~,almalıdır;tüm bölge halklarına,Arap-Türk,Kürt ve İran halklarının ortak düşmanı emperyalizmdir,başta ABD emperyalizmidir.Ne ki bugün Kürt ulusal hareketini bölgedeki tüm öteki halkların savaşımından yalıtılmak,sözde Kürtlerin "Büyük Kürdistan" için birliği adına,bu hareketi bölgedeki anti-Emperyalist sürecin karşısına koymak yanlış olur.Emperyalistler,Kürt ulusal hareketini böylesi bir serüvene itmek için her türlü yola başvurmaya hazırdır.Bölgedeki devletler arasında Kürt ulusal hareketine karşı provokasyonlardan dolayı çatışmalar emperyalizmin çıkarınadır.İran-İrak savaşı,bölge devletleri arasında düşmanlıktan yalnızca emperyalizmin yararlandığında iyi bir kanıttır.Bugünkü koşullarda sorun tarihsel açıdan şöyle ele alınmalıdır.Kürdistanın her bir parçasındaki Kürt ulusu o ülkenin proleteryasıyla birlikte emperyalizme ve iç gericiliğe karşı savaşmalıdır."Büyük Kürdistan"bugün ya küçük burjuva ulusçu bir ütopya ya da emperyalizmin halklar arasında çatışma körüklemek için kışkırttığı tehlikeli bir serüvendir.

APO grubunun ayrılıkçı terörist eylemleri Kürt ulusal hareketine karşı bir provokasyondur.Bu harekete katılan çok sayıda insan ya eski yolda yürümek ya da bu çıkmaz yoldan köklü bir özeleştirme ile dönmek seçeneği ile karşı karşıyadır.TKP sözde ulusal çıkarlar adına Kürt ulusuna karşı her türlü baskı ve teröre,şovenist kampanyalara karşıdır.Ulusal çıkarlarımız her iki halkın özgürce kuracağı dostluğu zorunlu kılıyor.O nedenle TKP,Kürt halkının gerçekte varolan istemlerini 'Ulusal özerklik' çerçevesinde elde edebileceklerini belirtiyor.Özerklik istemini destekliyor.Partimiz 'Ulusların kendi yazgılarını belirleme hakkını' kesin tanıyor.Ayrı devlet hakkını ilkesel olarak savunuyor.Bununla birlikte proleteryanın devrimci amaçlarını herşeyin üstünde tutuyor.Bu amaçlar Kürt ve Türk halklarının gönüllü birliğini gerektiriyor.Anti-Emperyalist,demokratik Kürt ulusal hareketi için emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı ortak savaşın eğilimleri güç kazanıyor.Komünistlerle anti-emperyalist,demokratik Kürt ulusal hareketi arasındaki bağışıklık işçi sınıfının eylem birliğini,işçi-köylü bağışıklığını sağlamada vazgeçilmez rol oynuyor.Tüm parti örgütlerine Kürt halkının ana dilde eğitim gibi somut yakıcı istemleri için Kürdistanın geri bırakılması uğruna ve Kürt halkına yöneltilen baskı ve ezgilere karşı savaşıma omuz vermek,komünistlerle anti-emperyalist demokratik Kürt ulusal hareketi arasındaki eylem birliğini güçlendirmek,bu iki akım arasındaki bağışıklığı sağlamak görevi düşüyor.TKP,anti-emperyalist demokratik Kürt ulusal hareketinin en gerici güçlere karşı ulusal demokratik cephede komünistlerle ve öteki ilerici güçlerle bağışıklığını olanaklı ve zorunlu görüyor.

KOMÜNİSTLER VE DINDARLAR :

Amerikan emperyalizminin,İsrail siyonizmini Arap halklarına karşı saldırgan güç olarak desteklemesi,uzun zamandır müslüman halklar arasında anti-emperyalist süreçleri hızlandırıyor.Bu gelişme yurttaşları,ezici çoğunluğu ile İslam dinine bağlı ülkemizde özellikle dindar çevrelerde belirli bir etki gösteriyor.Dinsel tutuculuğun politik temsilcisi olarak ortaya çıkan MSP'nin tabanında giderek anti-amerikan,anti-tekel eğilimler beliriyor.Kuşkusuz komünistler Türkiyenin tüm İslam ülkeleri arasında ülke olduğunu unutmadılar.Burjuva demokratik bir kazanım olan"dinin devlet işlerinden ayrılığı" ilkesini

bugünde dinsel gericiliğe karşı savunmak günceldir. Türkiyede, dinsel politik hareketlerin niteliği, tüm cumhuriyet tarihi boyunca gerici olmuştur. Gerici tarikatlar, ulusal kurtuluş savaşına demokratik reformlara karşı çıkmışlardır. Bugünde ana eğilim budur. Dinsel gericiliğin bir bölümü, açıkça faşist MHP'yle işbirliği yapıyor. Ne ki dinsel çevrelerde beliren anti-emperyalist eğilimlerde günümüzün olgusudur.

Türkiyede anti-komünizmin temel propaganda aracı komünistlerin dine düşman olduğu savıdır. Biz bu yalanı her tür biçimde geri çevirmeyi, yığınların komünistlerinislama karşı savaşmadığı, onun gerici amaçlara araç edilmesine karşı koyduğunu Emperyalistler geçmişte bugünde olduğu gibi dindar çevreleri yalnız komünistlere karşı değil Kemalistlere karşı da kıskırtmıştır. Bunun temelinde, Kemalizmin, emperyalizme karşı bir öz taşıdığıdır. Bölgemizde dindar çevrelerde ortaya çıkan anti-emperyalist eğilimlere karşı emperyalist basının, işbirlikçi çevrelerin MSP'ye yönelttiği saldırılan, bu partinin gerici olduğu gerçeğinden değil, onun tabanındaki anti-emperyalist eğilimlerin varlığından ötürüdür. Komünistler bu gerçekleri açıklamalı, böylece, emperyalizme en gerici, en işbirlikçi güçlere karşı çıkan bir ve Atatürkçülerin komünistlerle aynı cephede birleşebileceği gerçeğini öğüt vermélidir. Öte yandan mezhep ayrılıklarına en gerici güçler Öteden beri baskı altında olan alevilerde arasında demokratik eğilimler güçleniyor. Komünistler azınlık din ve mezheplerinin, özellikle sayıcada önemli bir yer oluşturan, dinsel görüşleri nedeniyle, alevilerin ezilip horlanmasına karşı çıkmalıdır. Onları en gerici güçlere karşı demokrasi savaşımına kazanmak için çabalarını yoğunlaştırmalıdır. Emperyalizme karşı çıkan dinsel çevrelerle komünistler arasındaki bağlaşıklık, işçi sınıfının eylem birliğini güçlendirmek, işçi sınıfının köylülük ve geleneksel orta katmanlarla bağlaşıklığını kurma açısından önem kazanıyor. Kuşkusuz din sorununa özenli yaklaşım, yığınların psikolojisini gözönünde tutma zorunluluğu, komünistleri hiçbir zaman Marksçı-Lenici ilkesel konumlardan ödün vermeye götürmemelidir. açıktır.

Yoldaşlar,

Ülkeye, 12 Eylül eşiğine getirmede en önemli rol oynayan etkenlerin başında, ülkeyi baştan aşağı saran terörizm olgusudur. aşırı sağ ve aşırı 'sol' terörizmin, işçi sınıfına, halka, demokratik özgürlüklere karşı bir provokasyon olduğunu, anti-emperyalist, demokratik hareketi bastırmak isteyenlerin elinde politik bir silah işlevi gördüğünü kanıtlamış bulunuyor. Yalnız bu sonuç bile onu kıskırtanların kimliğini ele vermeye yeterlidir. Şu tartışmasız bir gerçektir: 12 Eylül öncesi terörizmin kıskırtıcısı ve destekçileri, bugün onun sonuçlarından en çok yararlanan ABD Emperyalizmi, işbirlikçi tekelci burjuvazi, toprak ağası blokudur. Askersel mahkemelerde açılan davalan, faşist MHP'yi destekleyenlerin kimler olduğunu daha şimdiden gözler önüne seriyor. Örtbas etmek isteyen emperyalist propagadanda odaklarıdır. Buradan beslenen Türkiyedeki gerici gazeteler, yavuz hırsız misali "terörizmin arkasında Sovyetler Birliği var" uydurmasını piyasaya sürdüler. Biz bu masalın açık bir biçimde yalanlandığına tüm dünya kamuoyuna duyurabiliriz. Biz onlara şu çağrıyı yapıyoruz: Eğer terörizmin destekçisinin kimliğini görmek istiyorsanız, gözlerinizi Türkiyeye faşist MHP'nin kanlı suç dosyasına, kırıkları insanların listesine çeviriniz. Eğer terörizmi destekleyenlerin yakalarını insanlığın elinden kurtarmasına izin vermek istemiyorsanız, faşist MHP'nin suç dosyalarını, gericiliğin gözlerden gizlemesini önleyiniz. Türkiyedeki ilerici, yurtsever güçlerle dayanışmanızı güçlendiriniz. Bugün terörizmin gerçek suçlularını kurtarmak CIA'nın propaganda aygıtında yer alan kanıtlar üretmek isteyenler var. İç gericilik, komünistlerin, sendikaların, ilerici tüm örgütlerin eylemlerini, grevleri, yığınların savaşlarını terörist eylemler gibi göstermeye, tüm bu güçlerde dayanışma içindeki uluslararası barış, ilerleme güçlerini de terörizmin destekçisi diye suçlamaya yelteniyorlar.

TKP'nin terörizm karşısındaki tutumu açıktır. Marsist-Leninçi öğretime ,Uluslararası komünist hareketin tarihsel deneyimlerine, ve ülkemizin pratiğinden kaynaklanan verilere dayanıyor. Marksizm-Leninizm kurucuları, terörizmi ilkesel açıdan yerdiler. Lenin ve Bolşevikler onu gericiğin hükümetlerini değil, devrimçi güçleri örgütsüzleştiren, karşı devrimçi bir özde olgu saydılar. Terörizm sosyal, ekonomik, politik ve sosyal psikolojik kaynaklarını gösterdiler. Terörizm, kapitalizmin bunalımının bir ürünüdür. Sınıf dışına düşen, gelecek umudunu yitiren, küçük burjuvazinin umutsuzluğunun teori ve pratiğidir. Terörizm gerici güçlerin elinde, halklara karşı sistemli amansız bir politik ezgi aracıdır. Bütün Devrimlerin ve sınıf savaşlarının tarihi terörizmin karşı devrimle bağını onun yıkıcı amaçsız eylemlerine, en başta komünistlerin ödünsüz karşı koymalarını saptıyor. Uluslararası komünist hareketin ünlü savaş eri GEORGI DİMİTROV Leipzig duruşmasında terörizmi özü bakımından karşı devrimci bir akım olarak yerd ve Hitlercilerin terörist niteliğini açığa çıkardı. SBKP'nin 26. kongresi uluslararası alanda terörizmin başlıca dayanağı ABD emperyalizminin iğrenç yalanlarına ardıcıl bir biçimde geri çevirdi. Terörizmin teori ve pratiğinin, Marsizm-Leninizmle bağdaşmayacağını bir kez daha ortaya koydu. Ülkemizde, sayısız renkteki terörist grupların neo faşist, Maoçu, Troçkist ayrılıkçı terör örgütlerinin anti-komünizm ve anti sovyetizmde birleşmesi raslantı değildir. Komünist hareketi tekelemek isteyenlere verilebilecek en tartışmasız bir yanıt şudur: Terörizm TKP'ye yabancıdır, çünkü partimiz uluslararası komünist hareketin bir parçasıdır.

Yoldaşlar,

Hükümet Terörizm sorunu çevresinde uluslararası alanda olduğu gibi, ülkemizde de yoğun bir ideolojik savaş sürüyor. Bu konuya kimi yönleri ile değinmek yararlı olacaktır. Burjuva ve küçük burjuva propagandacılar terörizmi olgusunun ortaya çıkış nedenlerini bilinçli olarak çarpıtıyorlar. Gerici çevreler, cuntanın terörizme karşı savaş programını destekliyor ve onu tümüyle ilerici güçlere karşı bir haçlı seferine dönüştürmeye çalışıyorlar. Onlar terörizmin yanlış emperyalist gizli servislerince kışkırtıldığını gizlemekle kalmıyorlar, onlar kapitalizmin bunalımı ile terörizmin kopmazcasına bağlı olduğunda gizlemeye çalışıyorlar. Terörizmi dışardan aktarılan özel savaş olarak niteleyip ve terör örgütlerine karşı önlemleri özel savaş durumu sayıyorlar. Böylece cunta'nın ülke ölçüsünde, ilerici güçlere karşı baskılarının üstünü örtüyorlar. Bunların emperyalizmden kopya edilen bu jeopolitik, anti-komünist doktrinini teröristlerin kendi eylemlerine yaptıkları yakıştırmayla, onların kendi örgütlerine verdikleri adlarla bir kat daha güçlendiriliyor. Terörizmin savunucuları Halk Ordusu, İşçi Köylü Ordusu, Silahlı Propaganda Birliği dedikleri örgütlerin devlete karşı savaşa atıldığını, tutuklanan teröristlerin savaş tutuklusu sayılması gerektiğini açıklıyorlar. Bunlar gerçekte kapitalizmin bunalımı sonucu köyde, kente ayrışma sürecinin derinleşmesi ile sınıf dışı edilen öğelerin kendiliğinden gelmediğini savunup ve terörizmi kışkırtan CIA'nın ,MIT'in provakasyon aracı oluyorlar. Marksist bir dille konuşmaya çalışan sol oportünizmin, TKP'den kovulan temsilcisi İşçinin Sesi grubuna göre ise terörist eylemler yığınların ölümü göze alarak silaha sarılması, devrimci durumun dışı vurmasıdır. Görülüyor, kapitalizmin bunalımından doğan ve sonuçta karşı devrimci rol oynayan terörizm olgusunu devrimci bir olgu sayıyorlar. Bunun temelinde terörizmin taşıyıcıları Lümpen pleretaryayı ,marjinal öğeleri gerçek devrimci öncü sahan aşırı sol görüş yatmaktadır. Liberal ve burjuva reformist çevrelere gelince onlar terörizmin altında yatan sosyal, ekonomik nedenleri bir ölçüde görüyorlar. Ne ki bu nedenleri ortadan kaldırmak yerine sınıf savaşımını küçük ödümlerle yumuşatmayı öneriyorlar. Böylece reformculuk, terörizme karşı savaşı, devrimci savaşımı önlemenin bir aracı yapmak istiyorlar. Bu çevreler en gerici güçlerle, ilerici güçler arasında sallantılı bir yer alıyor. Komünistler terörizmi, bugünkü sosyal, ekonomik ve politik düzenin, her alandaki bunalımların bir ürünü sayıyor. Terörizmi toplumsal yaşamın bir olgusu olmaktan çıkarmanın yolunu emperyalizmin, işbirlikçi tekellerin egemenliğine son vermeye, devletin köklü demokratikleşmesine, derin devrimci dönüşümlerin gerçekleştirilmesine bağlıyorlar. Terörist saldırılar sonucunda iki yıl içinde aralarında parti üyelerimiz ve sempatizanlarımız da olmak üzere 5000 yurttaşımız canverdi. 14.000 insan yaralandı. Birçoğu sakat kaldı. Bu kıyımın sorumluluğu ağırdır. O nedenle şimdi bu sorumluluğun kimde olduğu sorunu yalnız yargı organlarının konusu değil, her tür ideolojik savaşımın konusu oluyor. Gerici bir yandan faşist MHP'yi aklamak, onun terörünü örtmek isterken, öte yandan suçsuz insanlara işkence ile terör eylemlerini yüklemeye çalışıyor.

Aşırı sol Mao'cu teröristlerin kendilerine devrimci, Marksist-Leninist ve Komünist adlarını yakıştırmalarından yararlanmak yöntemlerini kullanıyorlar. Elindeki yığınsal propaganda araçlarını bu amaç için mobilize etmek yolu ile ideolojik savaşı kazanmaya çalışıyor. Bu ideolojik saldırı ile en gerici çevreler faşist terörizmi, komünizm tehlikesine karşı milliyetçilerin tepkisi diye aklamaya çalışıyor. İlerici güçler bu koşullarda ancak gerçek olgulara dayanarak kendileri ile terörist aşırı solcu gruplar arasında kesin bir çizgi çekerek terörizmin kaynağını, kime yaradığını yığınlara açıklayarak savasabilirler. 12 Eylül öncesinde işçi sınıfının savaşlarına, örgütlerine karşı terörist grupların yönelttiği sayısız saldırı, yığınların belleğinde canlılığını koruyor. Yığınların terörizme karşı savaşım deneyimi komünistler için büyük bir kaynaktır. Şu sorular sorulabilir: Yalnızca faşist teröristlerle aramıza kesin sınır çizmek yetmiyor mu? Sol terörizme sürüklenen gençleri uyarmak için yalnızca bunu yapmak yeterli olmaz mı? Sol terörizm ile aramıza kesin sınır çekmeyi vurgulamakla cuntanın bu gruplara karşı barbarca uygulamaları karşısında gerilememek olmuyor mu? Hayır yoldaşlar. Eğer komünistler bugün kime uygulanırsa uygulanırsın her türlü barbarlığın, işkencelerin ve kanlı operasyonların karşısına dikilmeseydi bu yanlış bir tutum olurdu. Ama eğer komünistler düşmanın elindeki terörizm suçlaması silahını susturmak görevinden ilkesel konularını çığnemek pahasına yan çizselerdi, bu yanlıştan da öte sınıf savaşımının çıkarlarına ihanet anlamına gelecekti. Yığınları terörist gruplara karşı düzenlenen kanlı kıyımlarla korkuturkütmek belki geçici bir süre olanaklı olur. Ama asıl tehlike onların bilincinin anti-komünizm zehiri ile bulandırılmasıdır. Sorun şudur: Terörizm karşısındaki tutumumuz yalnız ilkesel konularımızın gereği değil, milyonlarca emekçinin uyandırılmasının zorunlu koşulu olmuştur. Burada artık partili yaşamı belirleyicidir. Bu görevi unutan bir kimse, egemen güçlerin anti-terör kampanyası ile yığınları şaşırma amacının dolaylı aracı olmaktan yakasını kurtaramaz. Komünistlerin bu tutumu terörizme sürüklenen genç insanların uyandırılmasının da biricik doğru yoludur. Bunlar kendi deneyimleri ile geçmişte TKP'nin terörizme kesin bir dille karşı koyuşunu şimdi daha iyi anlayabilirler. TKP, teröristlerin bugünkü adaletsizliğe, sömürüye, baskıya dayalı kapitalist düzenin kurbanları olarak görüyor. Biz komünistler kanlı eylemlerinin sonuçlarını çok acı ödeyen teröristlerle değil, terörizmle savaştığımızı belirtiyoruz. 12 Eylül öncesinde çok sayıda partili yoldaşımızı faşistlerin yanısıra, aşırı sol ya da ayrılıkçı terörist grupların öldürmüş olmasına karşın onlarla böyle konuşuyoruz. Komünist partisi sol terörist grupların sözde silahlı eylemleri karşısında ne küçük burjuvalara özgü bir hayranlık duyuyor, ne de onların uğradıkları acı son karşısında terörizmle savaşta eli titriyor. Biz savaş kıyından seyreden bir parti değiliz. Yoldaşlarımız teröristlerce 1 Mayıs alanlarında öldürüldü. Bu gün gerici askersel diktatörlüğün zindanlarında yine işkence ile bizim yoldaşlarımızı öldürülüyor, sakat bırakılıyor. Partimizin tüm işçi sınıfında coşku uyandıracak kadar şanlı, savaşkan bir geleneği vardır. Mustafa Suphilerin partisi genç insanları, terör örgütlerinden tam ve kesin kopmaya, prolâteryanın savaş yoluna koymaya çağırıyor.

PARTİ ÇALIŞMALARI ÜSTÜNE :

Kimi örgütsel sorunlarımız:

Yoldaşlar,

Partimiz TKP'ye yönelik ağır saldırılar, yoğun tutuklamalar olmuştur. İşbirlikçi tekelci burjuvazi bu saldırılarla TKP'yi yokedeceğini sandı. Edemedi, edemeyecektir. Partimiz yaşıyor. Kuşkusuz her şey eskisi gibi değil. Çalışma koşulları zorlaşmış, partimiz yeni yeni güçlüklerle karşı karşıya kalmıştır. Örgütsel alanda çözmek zorunda olduğumuz büyük görevler vardır. Bununla birlikte partimiz geçikmeksizin yaralarını sarmaya başlamış ve bu yeni görevler için yoğun bir çalışma ortamına girmiştir. Şimdi yeni koşullarda savaşıyoruz. Tüm çalışmalarımızı derin gizlilik niteliyor. Her alandaki çalışmalarımızı bu koşullara göre düzeltmekle görevliyiz. Bu görevin başarılması geçtiğimiz dönemdeki eksiklerimizin, hatalarımızın ve zayıflıklarımızın saptanmasına, uğradığımız kayıpların nesnel ve öznel nedenlerini değerlendirmemize sıkıca bağlıdır. 1980 Mayıs plenumunun kararlarının ne ölçüde uygulandığını birlikte irdelemeliyiz. Uygulanamayan kararların neden uygulanmadığının da saptamalıyız. Öncelikle şunu

belirtelim.Sorunların biriktiği her durumda bunların içinden yakalacak halkanın titizlikle doğru biçimde saptanması yakıcı bir önem taşır.
Yer.Ağır saldırı ve gericilik koşullarında temel görev partiyi korumaktır.
Ne ki koruma görevi yalnızca politik,örgütsel bir görev değildir.Öncelikle politik ideolojik bir görevdir.Bu güneşli sorun yeterince kavranamazsa örgütlü geri çekilme taktiği özüksenemez.Savunma durumu ile geri çekilme durumu arasındaki ayrım açıkça görülemez.Doğru biçimde geri çekilme öğrenilmedikçe utkuya varılamaz.Partiyi koruma görevi politik taktiklerimizi olduğu kadar,kadrolarımızın politik deneyimini,parti çalışmalarında disiplini dahada güçlendirmeye sıkıca bağlıdır.Böylesi koşullar için kadrolarımızın dünkü deneyiminin yeterli olduğu söylenemez.Ama şimdi bu deneyimi kadrolarımız ateş altında kazanıyor,çelikleşiyorlar,Kadrolarımız arasında partiye bağlılık,parti disiplini yüksektir.Ne ki ağır koşullarda parti kararlarına yalnızca uyma yetmez.Onları hızla uygulama,yani parti disiplinini pratik çalışma içinde daha güçlendirme zorunluluktur.Partiyi koruma sorunu politik ortamdan,partinin konumlarından da bağımsız ele alınamaz.Çünkü bu sorun,politik,örgütsel diğer sorunlarla bağlantılı içindedir.Mutlak gizlilik diye birşey yoktur.Böylesi bir anlayış partiyi yağınlardan koparır,likide eder.Partimiz yağınlar içinde dalıcı,savaşkan bir çizgi izlemiştir.Savaşan partiye saldırılır.Diğer yandan yalnızca o anki koşullara bağlı bir parti çalışmasında doğru değildir.Leninci parti,bir savaş,bir örgüt biçiminden diğerine daha hızlı geçebilme yeteneği kazanmak,her zaman daha zor koşulları dikkete alan bir çalışma içinde olmak zorundadır.Geçmiş dönemde bu yönde attığımız adımları yeterli bulmamız olanaksızdır.Partimizin ayağa kalkma süreci,demokratik özgürlüklerin göreceli genişlediği bir ortamda oldu.Yığın savaşımaları hızla yükseliyordu.Yığınlar,en başta işçi sınıfımız hızla politikleşiyordu.Partimizin yönetici rolü bu gelişmeyi daha da hızlandırdı.Partimiz illegaldı,ama bu gelişmeyi kucaklamak,yönlendirmek zorunluydu.Partimiz çabalarını buna yöneltti.Önemli başarılar kazandı.Ne ki diğer yandan bu gelişme partimizi yarı-legal konumlara çekti.Deneyimimiz şu dersleri çıkarmayı gerektiriyor.Böylesi gelişme koşullarında bir yandan illegal parti örgütleri daha sağlamlaştırılırken,diğer yandan legal çalışma olanakları iyi değerlendirilmelidir.Gelişmeye göre gerekli,zorunlu legal çalışma,örgütlenme biçimleri önceden hazırlanmalıdır. Legalizm korkusu ile böylesi legal örgütlenme biçimlerinden ve çalışmalardan uzak durmak yanlıştır.Kuşkusuz ki her durumda legal çalışmaların başarısı temelde güçlü illegal parti örgütlerine bağlıdır.Bu hızlı gelişim süreci içinde,parti kadrolarının seçimi,yerli yerine yerleştirilmesi ve geliştirilmeleri konusunda da eksiklerimiz oldu.Kimi yerde politik deneyimi henüz yeterli olmayan genç kadrolar yönetici görevler almak zorunda kaldılar.Bu durum politik yönetim zayıflıkları doğurdu.Parti yaşamında bazı olumsuzluklara yolaçtı.Yer yer üstten yönetim eğilimleri,buyrukçuluk görüldü.İşbölümü,uzmanlaşma,denetim,artizanlığa son vermede göze çarpan eksiklerimiz vardır.İllegal çalışma ilkelerine her zaman eksiksiz uygulayamamak ,polisın saldırısını kolaylaştırdı.Partimizin bugünkü gelişme düzeyinde kadrolarımızın seçimi,yerleştirilmesi ve geliştirilmesinde objektif bilimsel temellere dayalı bir kadro politikasının uygulanması önemini daha da artırıyor.Her düzeyde kollektif yönetimi güçlendirmek,işbölümü ve uzmanlığı geliştirmek ve denetimi artırmak,parti yaşamından sol sektörlerin tümörlerini silme yönünde,somut önlemler almamızdır.Demokratik santralizm ilkesini yetkinleştirmek santralizme daha da ağırlık vermek gerekiyor.Ancak günlük çalışmalarda sürekli yukardan buyruk beklemek,buyrukçuluk sağlıklı bir santralizm değildir,Her örgüt her üye parti kararlarının kendi alanına uygulamaktan sorumludur.Böyle bir sorumluluk temel parti örgütlerimizin demokratik çalışabilmesiyle gerçekleşebilir.

Yoldaşlar,

TKP Plenumu tarihsel bir görev yapıyor.Bugün Türkiyede milyonlarca işçi,emekçi birbirinden kopuk,dağınık ilerici çevreler,gruplar parlamenter koşullarda

başlarında yürüyen sözde önderleri ortada göremez olmuştur. Burjuva partileri kendi yığınlarını bir yana atmış, solradikal grupların şefleri bir araç gibi kullandıkları militanları koyup gitmiştir. Gerici askersel diktatörlük süngüsüyle yığınların demokratik örgütlerini kapatmış ve örgütlerin yöneticilerini tutuklamıştır. Milyonlarca insan şimdi kendisini örgütsüz, önderlikten yoksun buluyor. Partinin yaralarını sarmak çelik disiplinli örgütümüzü eskisinden çok daha güçlü yapmaktır. Büyük bir enerjiyle ayağa kaldırmak, ulusal demokratik güçlerin birliğini sağlamak demek, milyonların başına geçmek demektir. Bu görevi başararsak, 12 Eylül devirmesinden işçi sınıfımız halkımız güçlenerek çıkacaktır. Bunu başaracağız. Çünkü şu anda Türkiyede bu görevi başarabilecek doğru bir politikası olan örgütlü bir güç, bir parti vardır. Bu parti TKP'dir. TKP yaşıyor, savaşıyor.

İdeolojik çalışmaların kimi yönleri :

Yoldaşlar,

Partimizin bugün içerisinde bulunduğu çetin sorunların üstesinden gelmesi, ideolojik çalışmalarımızın, özellikle ajitasyon-propaganda çalışmalarımızın güçlendirilmesini gerektiriyor. 1980 Mayıs plenumunda alınan kararların tümü 12 Eylül askersel devirmesinin ortaya çıkardığı yeni koşullarda uygulanamadı. Öyle ise geçen plenumun ideolojik çalışmalarımız üstüne yaptığı eleştirilerin bugün de genel olarak geçerli olduğunu, ideolojik çalışmalarımızda zayıflıkların tümüyle giderilemediğini belirtmek doğru olacaktır. Plenum, partimizin merkez organı Atılım'ı geniş olarak ele almalı, onun daha da geliştirilmesinin nasıl sağlanacağı sorununa yanıt getirmelidir. Atılım, partinin MK organıdır. Onun politikasını yayıyor. Ne ki bir gerçekte ortadadır. Yığınlarla her türlü engeli aşacak sağlam iletişim kanalları olmayan bir gazete, kolektif propagandacı, kolektif ajitator ve kolektif örgütçü olma niteliğinden çok şey yitirir. Eğer Atılım yığınların savaşına, yaşamına özgü canalacı bilgileri, haberleri, yorumları içermese onlarda onu aramıyacaklardır. Parti örgütleri yığınlardan canlı haberlerle Atılımı besledikleri ölçüde gazete gerçek işlevlerini yerine getirir. Bu zor koşullarda pek çok komünist özverili çalışmalarıyla Atılımı yığınlarla bağlamanın yollarını bulacaklarını kanıtlıyorlar.

Yoldaşlar,

Partimizin teorik sorunları işleyen bir yayın organı çıkarma kararı vardır. Şimdi biz bu kararı uygulayabilme aşamasına gelebilmek için onu yeniden ele almak durumundayız. Bugün karşı karşıya olduğumuz karmaşık sorunlara bu yayın organı parti çizgisi temelinde geniş açıklamalar getirmelidir. TKP'nin Sesi radyo yayını şimdi ülkemizde gerçeği açıklayan en güçlü silahımızdır. Biz onu yeterince verimli, etkili, yeterince yığınların anlayabileceği nitelikte kullanıyor muyuz? Herşeyden önce radyo yazıları kısa ve vurucu olmalıdır. Radyo artık tek tür kuru alışılmış kalıplarla konuşmayı bırakmalıdır. Değişik türden yazılarla dinleyicide ilgi uyandıran yöntemlere, ve kesin açık olgulara dayanarak konuşmalıdır. Günümüz koşullarında yüzyüze sözlü ajitasyon, propagandanın önemi artıyor. Öte yandan en geniş yığınlara ulaşmak için sözlü, yazılı, görsel, ~~sesli~~, özel, kişisel, legal ve illegal değişik yöntem ve araçlardan da yararlanmak gerekiyor. Bunu yaparken yığınlardan bizi yalıtabilecek biçim ve yöntemlerden kesinlikle ~~kaçınmalıyız.~~ kaçınmalıyız.

Yoldaşlar,

Partimizin ajitasyon-propaganda aygıtı, ideolojik savaşımı çok daha enerjik bir biçimde yürütmelidir. Bu yolda atılacak çok adımlar var. Aşılması gereken zorluklar var. İdeolojik çalışmayla görevlendirilecek kadrolar, partimize uzmanlar, bilim adamları yetiştirmek gerekiyor. Ağırlaşan koşullara, artan zorluklara karşılık parti içi eğitimin önemi de artmıştır. Üye ve sempatanların politik eğitimini sağlamak, ideolojik, teorik düzeylerini yükseltmek için uygun araç ve yöntemler bulunmalı ve kullanılmalıdır. İdeolojik savaş bugün özel bir önem kazanıyor. Partimiz yaralar aldı. Yığınların devrimci belgiler haykırdığı günlerde herkesten çok TKP'yi övenlerin içinden şimdi partinin her zayıflığına karşı saldırıya geçenler çıkabilir. Egemen güçlerin partimize saldırısına, partiden atılmış oportunistler eşlik ediyor. Bu durumda ortaya yalınlık sonucunda sapmalar çıkabilir. Buna karşı, partinin içinde her türlü yanlış görüğe karşı, ideolojik savaşım zorunludur. Bugün artık kesin bir dille Türkiye işçi hareketine ağır kayıplar verdiren sol sapmaların çürütülmesi gerekir. Özellikle işçinin sesi grubunun teori ve pratiğine karşı kesin savaşılmalıdır. Bu grubun bugün artık büsbütün yozlaştığı, anti-TKP'cilikten, anti-sovyetizme kaydığı

kanıtlarıyla gösterilmelidir. Bu grubun aşırı sol konumlardan, Avrupa Komünizmini savunanlara doğru kaydığı, sosyalizmde partinin rolü ve sosyalist demokrasi sorunlarındaki tutumlarında sağ revizyonizme yaklaştığı, ulusal olanla uluslararası olanın bağını kopardığı daha iyi ortaya çıkıyor. Bu grubun pratiği ise, TKP'ye saldırısının çok iyi öğrettiği gibi yalnızca siyasal polis işine yarayan bozguncu eylemlerdir. Bu gruba karşı partinin, ideolojik savaşımı kesin bir biçimde ele alması gerekiyor.

TKP'nin ajitasyon-propaganda çalışmasının amacı parti çizgisini, politik hedeflerimizi yığınlara anlatmak, benimsetmektir. Bu amaca bağlı olarak ajitasyon propagandanın komünistlerin yığınlar arasındaki çalışma stilini düzeltmeye, yeni koşullarda parti örgütümüzü güçlendirmeye yarayacaktır. Esnek bir politika izlemek, geniş bağlaşıklığa yönelmek, yığınlarla bağlanıp onun bir parçası olmak için, sağlam, ilkelideolojik konular gerekiyor. Partimizin tüm çalışma alanlarında sol sekteleşimin her türlü izini silmek için ideolojik savaşımı ve aynı zamanda sağ yanlılara karşı uyanıklığı biran elden bırakmamak gerekiyor. Anti-Komünizme, anti-sovyetizme karşı savaşan, TKP'nin ulusal niteliğini, ulusal çıkarları en önde savunan parti olduğunu, partinin proleterye enternasyonalizmi ilkelerine bağlılığı ile yurtsever niteliğinin birbirini tamamladığını göstermek, ajitasyon-propaganda çalışmalarımıza, önemli alanları oluşturuyor.

MK PLENUMUNDA BİLEN YOLDAŞ'IN YAPTIĞI KAPANIS KONUŞMASI

Yoldaşlar,

TKP MK Plenumu çalışmalarını bitiriyor. Bu plenum partimizin savaş yoluna yeni bir çevren açtı. O bugünkü çetin aşamada tarihsel bir önem taşıyor. Bu toplantıyla Merkez Komitesinin yönetici rolü açık bir biçimde güçlenmiştir. Bu olgu somut koşullar ne olursa olsun önümüzdeki sınıf savaşlarına devrimci iyimserlikle bakmamıza olanak veriyor. Merkez Komitesi gericiliğin sert saldırılarına karşın, TKP'nin geleceğini güvence altına alacak adımlar atıyor. Plenum ~~çalış-~~toplantılarını, çalışmalarını başarıyla sonuçlandırdı. Partinin Leninci birliğini dahada pekiştirdi. Burjuvazinin, cuntanın demokrasi güçlerine, son anti-komünist saldırılarına böylece ilk güçlü yanıtı vermiş oldu. Plenum TKP'nin içinde bulunduğu çetin koşullara karşın kongre toplayabileceğini saptadı. Politik Büroyu 5 nci kongrenin hazırlıklarını tamalamakla görevlendirdi.

Plenum uluslararası durumda gerginliğin tehlikeli boyutlara ulaştığı, yurdumuz üstünde Amerikan Emperyalizminin baskılarının arttığı koşullarda toplandı. ABD Emperyalizminin dünya barışını ciddi olarak tehlikeye attığı bu dönemde MK Plenumu barış savaşımını başa aldı.

Yoldaşlar,

TKP MK Plenumu askersel diktatörlük koşullarında, bugünkü savaşta partimizin, işçi sınıfının, emekçi yığınların önünde duran en önemli görevleri saptadı. Plenum, emperyalizmin dünyada ve bölgemizde barışı baltalama, ülkemize yönelik dayatmalarına, tekellerin sömürüsüne ve askersel diktatörlüğün ilerici güçlere yönelik baskılarına karşı tüm ulusal, toplumsal güçlerin yürüttüğü savaşımı, devrimci bir tutarlılıkla destekledi. Plenum tüm bu güçlerin tek bir cephede birleşmesi ve savaşımıyla askersel diktatörlükten kurtulma yolunu, gerçekten bir demokrasiye geçişin devrimci yolunu bir kez daha gösterdi. Plenum partimizin bugünkü aşamada politik çizgisini belirledi. Komünistlerin yığınlar arasındaki çalışma -sinin yeni koşullarda geçerli olan biçimlerini, yöntemlerini, amacını açıklığa kavuşturdu. Plenum bugünkü koşullarda geniş bir bağlaşıklık politikasının temelini hazırladı. Demokrasi güçlerine saldırıların açtığı yaraları sarmanın en ivedi görevlerini çok yönlü belirledi. Sol sekterliğin tüm izlerini parti yaşamından silip atmak, savaşımı Marksçı-leninci konumlardan yürütmeyi daha üst bir düzeye ~~yükseltmek~~ ~~şeklinde~~ yükseltmek şeklinde sağcı askersel diktatörlüğe karşı savaşımı, bu savaş belgisinin güncel görevlerini ortaya koydu. Esnek bir politika getirdi. Geniş bir bağlaşıklık sisteminin nasıl kurulabileceğini iyice vurguladı. Yığınlar arasında doğru bir çalışma stilini işledi. Ve partimizin yeni, derin gizlilik koşullarında savaşımı için çelik disiplinin Leninci önkoşulu olduğunu onayladı.

Yoldaşlar,

Plenum tüm alanlarda canlı tartışmalara tanık oldu. MK üyeleri geçmişteki yanlışları köklü bir biçimde eleştirdiler. Bunlardan önümüzdeki savaşlar için dersler çıkardılar. Parti bu eleştirilerden kazançlı çıktı. Yanlışlarımıza bakış açımız ne olmalıdır. Partimiz sınıf savaşını yandan seyreden bir parti değildir. O bu savaşların içindedir. Yanlışları bu savaşın içindedir. Kendi yanlışlarımızdır. Demokrasi güçlerine yönelen saldırıda partimizde yara aldı. Ugradığımız kayıplar hem nesnel nedenlerden, hem de öznel yanlışlardan kaynaklanıyor. Bunları açık yüreklilikle tartıştık. Açığa çıkardık. Ne ki bu soruna savaşan partinin her zaman saldırıya uğrayabileceğini bilerek yaklaşıyoruz. Plenum yanlışların eleştirisine takılıp kalmadı. O kendi içine kapanmadı. Sorunları tümüyle çözmenin ve yeni bir atılımın yollarını gösterdi. Esnek bir politika izlemek ve geniş bağlaşıklığa yönelmek, Lenin'in deyimiyle yığınların içinde bir bakıma 'erimek' sağlam, güçlü, ilkesel ideolojik konular gerektirir. Sol sekterliğin bütün izlerine karşı ardıcıl bir ideolojik savaş, öte yandan, sağ yanlışlara karşı uyanıklığı zorunlu kılar. Plenum partimizin ideolojik birliğini Marksizm-leninizm temelinde daha da pekiştirdi.

Yoldaşlar,

MK Plenumunun belirli bir özelliğini nitелеmek gerekiyorsa tarihsel bir günlemeyi anımsamak yerinde olacaktır. Bundan 60 yıl önce yığınlara belgisiyle Komüntern'in ~~üçüncü~~ kongresi toplanmıştı. Genç Komünist partilerinin strate-

ji ve taktiklerinin belirlenmesinde büyük önem taşıyan bu kongre, Lenin-
 ci Komünistlerin 'sol' oportünizme karşı savaşımını temel aldı. ~~Bundan~~
 "Lenin bundan bir önceki Komüninternin ikinci kongresine ~~XXXXXXXX~~, tüm dünya ko-
 münistlerine yol gösterici temel bir yapıt olan "Solculuk, Komünizmin
 çocukluk hastalığı" yapıtını sunmuştu. Plenum çalışmalarını kaparken
 tüm ye. daşlara alacakları görevlerde üstün başarılar diler.

YAŞASIN TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM VE PROLETERYA ENTERHASYONALİZMİ

VAKFI

TÜRKİYE SOSYAL